

CHUYỆN CẨM ĐÀN BÀ 2

ĐẶNG-TRẦN-HUÂN

Chuyện
vợ
chồng

đặng huân 11-077

Chuyện vợ chồng

Đặng Trần Huân

chuyện vợ chồng

Đặng Trần Huân

Bìa: *Đinh Cường*

Nguồn: *Thư viện Tiểu Lùn*

chuyện vợ chồng

ĐẶNG TRẦN HUÂN

SÁNG TẠO
in lần thứ nhất năm 1971
SÀI GÒN - VIỆT NAM

SÁCH ĐẶNG TRẦN HUÂN

ĐÃ XUẤT BẢN:

Ngày vui

truyện ngắn

Hải đảo thần tiên (in lần thứ hai)

Truyện dịch

Chuyện cấm đàn bà

Truyện vui (in lần thứ tư)

Thành phố buồn thiu

bút ký

Chuyện vợ chồng

truyện vui

SẼ XUẤT BẢN:

Di chúc gửi lệ hà

tiểu thuyết

Vợ người

tập truyện

MỤC LỤC

1. Cái máy kỳ diệu	21
2. Tình đầu	24
3. Y được trả công	25
4. Trạng thái bình thường	26
5. Lấy nhiệt độ	27
6. Nấm rượu	29
7. Mới có ba ngày	31
8. Chuyên viên khăn choàng	32
9. Vợ chảy xuất ngoại	33
10. Đời nhà văn	36

11. Hầy yên trí	36
12. Ví von	37
13. Đóng phim	38
14. Con bò lười biếng	40
15. Tao cứ ngỡ là...	42
16. Lần này thì có lời	43
17. Câu đối	45
18. Sinh đôi	47
19. Người đàn ông lỗ mãng	48
20. Người chồng mọc sừng	51
21. Thú vui duy nhất	52
22. Em chờ	54
23. Miến lạ	55
24. Phi cơ trực thăng	56

25. Nỗi lo của người cha	57
26. Điếc	58
27. Cần phải có thì giờ	59
28. Đen trắng	61
29. Chớ vội mừng	63
30. Ký séc	64
31. Máy vắt sữa bò	65
32. Có gấp không	68
33. Chiếc sào	69
34. Lịch sự	70
35. Sống nhờ sữa	72
36. Đăng trí quá chùng	73
37. Phần thưởng xứng đáng	74
38. Giá cao	76

39. Tú đổ tường	78
40. Trong phòng nha sĩ	79
41. Gái đồng trinh	81
42. Bây giờ anh ở đâu	84
43. Bồ và chồng	87
44. Thầy giáo thích thơ	87
45. Sợ ông sống lại	90
46. Qua sông dắm vào sóng	91
47. Cháu biết rồi	92
48. Còn gì khổ hơn	93
49. Say sóng	95
50. Đưa vợ đi sanh	96
51. Cho biết mùi đời	98
52. Tương lai	100

53. Phù thủy Ấn Độ	101
54. Thiên linh chuỗi	103
55. Cẩn thận là hơn	104
56. Hà tiện	107
57. Trên hành tinh lạ	109
58. Nàng xứng với ta	112
59. Liên hệ sinh lý	114
60. Xin nắn lại bộ ngực	115
61. Sự khác nhau	116
62. Tôi cũng cần ngủ	117
63. Đừng ở trên lầu	119
64. Con kiến tài ba	120
65. Có gì khác không	122
66. Xa lắm	123

67. Còn ông bà thì sao?	125
68. Xài sang	126
69. Khéo hơn bà nhà	128
70. Không phải để bú	130
71. Chữa ngáy	131
72. Mua cho ai	131
73. Nghỉ hè	133
74. Thân hình hấp dẫn	134
75. Ai được nuôi con	136
76. Chũ tượng hình	138
77. Sợ ướt tấm vé số	139
78. Cách chết	141
79. Tội nghiệp người mù	142
80. Sành rượu	143

81. Dây lưng trinh tiết	145
82. Khi người đẹp muốn	147
83. Thú vui của người mẹ	151
84. Đâu có tội tình gì	152
85. Vẽ khóa thân	154
86. Chết chó	155
87. Quá giang xe	157
88. Mất chìa khóa	159
89. Không phải tại em	160
90. Khởi đầu	162
91. Cô kiểu mẫu	162
92. Cái hôn	164
93. Áo măng tô	165
94. Tham những	166

95. Chỉ một lần	168
96. Cho nó một bài học	169
97. Khát nước	171
98. Nghĩ gì	174
99. Ngày nghỉ	175
100. Ly dị	175
101. Nhấn kim cương	177
102. Chứng chỉ của bác sĩ	178
103. Điện tín thất lạc	180
104. Hội viên hội khoa thân	183
105. Nhà anh ở đâu	185
106. Ung thư vú	186
107. Ghen	186
108. Giải phẫu	187

109. Xui xẻo	189
110. Không thuê đọc diễn văn	193
111. Loài cá tội nghiệp	195
112. Ông chủ tốt	196
113. Thống kê	198
114. Tránh thằng nhỏ	199
115. Phát minh	200
116. Mi ni duýp và thuyền buồm	201
117. Thử xe mới	202
118. Âm hiệu	204
119. Chuyện sở Mỹ	205
120. Sửa xe	206
121. Đại lãn	208
122. Đánh xe vào ga ra	209

123. Tái ngộ	210
124. Cải chính	212
125. Có đông không	213
126. Dạy con	214
127. Da căng	216
128. Học vẽ	216
129. Buồn và cô đơn	218
130. Sản xuất con người	219
131. Chưa tới Đà Lạt mà	221
132. Lầm xe	222
133. Bỏ gác	223
134. Kén vợ giỏi ngoại ngữ	225
135. Kẹt quá	226
136. Vợ chồng chấy tản cư	227

137. Sửa ti vi	231
138. Mùi vị	233
139. Ăn miếng trả miếng	234

CÁI MÁY KỲ DIỆU

Một người Ái Nhĩ Lan di cư sang Mỹ lập nghiệp. Vốn liếng lúc đầu không có gì nhưng nhờ tính cần cù, chí thú ít lâu sau ông lập được một nhà máy làm xúc xích nho nhỏ. Mọi việc ông đều làm lấy. Ông nuôi heo. Khi heo lớn ông tự làm thịt rồi bỏ heo vào máy. Máy chạy, vài phút sau, xúc xích tuôn ra ở đằng cuối máy. Ông tự gói xúc xích lại, tự đóng thùng rồi mang lên xe chở ra chợ bán.

Nhờ chịu khó làm ăn và tiết kiệm nên vài năm sau ông đã có tiền gửi cậu con trai lên Hoa Thịnh Đốn theo học ở một trường đại học. Năm năm sau, thành tài cậu con trai trở về quê. Vừa về tới nhà, cậu quan sát rồi nhăn mặt:

– Con đi mấy năm rồi chả thấy gì thay đổi cả. Vẫn những máy cũ kỹ ngày xưa, vẫn chiếc xe cũ rích, ba vẫn ăn mặc rách rưới, vẫn cái nhà tồi tàn này.

Người cha dịu giọng:

– Thôi con, chính nhờ những xe cộ máy móc cũ kỹ ấy mà cha đã kiếm ra tiền để gửi con theo học tới bậc đại học. Con cũng đừng nên phụ bạc chúng.

Người con trả lời:

– Không phải con muốn như thế! Nhưng với đà văn minh hiện tại cha có thể đổi

một nhà máy khác tối tân hơn. Máy gì mà cứ bỏ con heo vào đầu này thì xúc xích ra ở đầu kia hoài hoài. Ba không thể kiếm một cái máy khác có thể bỏ một thỏi xúc xích vào đầu này thì đầu kia ra một con heo có phải lợi không?

Người cha lắc đầu buồn bã:

– Cái máy như con nói thì ba không có nhưng má mà có đấy!

TÌNH ĐẦU

 a thiếu nữ tâm sự với nhau về
mỗi tình đầu của họ.

Cô thứ nhất nói về người đàn ông
đầu tiên đã biến nàng từ một trinh nữ
thành một người đàn bà:

– Người tình đầu của tao là con trai
ông giám đốc.

– Còn tao người tình đầu của tao là
một thiếu tá hải quân, trong thời kỳ tao
đăng vào nữ quân nhân.

Cô thứ ba chép miệng tiếc nuối:

– Trường hợp của tao khác hẳn. Của
tao là ba anh sinh viên.

Y ĐƯỢC TRẢ CÔNG

Trên màn ảnh một sen tình tứ đang tiếp diễn. Người đàn ông ôm ghì lấy thiếu nữ hôn trên môi say đắm. Chiếc hôn nồng nàn kéo dài, kéo dài khiến thiếu nữ bủn rủn, hai tay run rẩy cấu lên đôi vai người đàn ông.

Dưới hàng ghế khán giả một người đàn bà cũng bủn rủn trước cảnh gợi tình trên màn ảnh. Bà giơ tay lên bá vai chồng ngồi bên cạnh kéo sát lại gần, thỏ thẻ:

– Anh coi, người ta thương nhau nồng nàn không. Đâu có như anh!

Người chồng căn nhắc trả lời:

– Tại vì thằng tài tử ấy được trả tiền để đóng vai trò đó.

TRẠNG THÁI BÌNH THƯỜNG

rong trường thuốc giờ cơ thể học. Bác sĩ giáo sư gọi một nữ sinh viên:

– Cô hãy lên bảng vẽ cho tôi bộ phận sinh dục đàn ông ở trạng thái bình thường.

Nữ sinh viên lên bảng. Sau vài phút loay hoay cô vẽ một bộ phận oai dũng, tràn đầy sinh lực.

Giáo sư gắt:

– Tôi nói với cô là vẽ ở trạng thái bình thường cơ mà!

– Thưa bác sĩ, tôi chưa bao giờ được trông thấy ở trạng thái đó!

LẤY NHIỆT ĐỘ

Một cô gái tới phòng khám bệnh. Sau khi hỏi han bệnh nhân vài câu cần thiết, bác sĩ đưa cô gái cái hàn thử biểu bảo cô cặp nách để lấy nhiệt độ. Vì mắc bệnh hôi nách rất nặng nên cô gái e ngại, không muốn giờ nách lên, và cũng không muốn ông bác sĩ đẹp trai biết rõ điều đó khi vài phút nữa đây ông sẽ cầm lại chiếc hàn thử biểu đưa lên gần mắt nhìn nhiệt độ. Cô gái lúng túng chưa biết giải quyết sao thì bác sĩ như hiểu ý nói ngay:

– Nếu có điều gì trở ngại cô không muốn lấy nhiệt độ ở nách cô có thể lấy ở hậu môn cũng được.

Nữ bệnh nhân nhõng nhẽo:

– Bác sĩ lấy hộ em nhé!

Bác sĩ gạt đầu. Cô gái nói thêm:

– Sáng quá! Bác sĩ đóng cửa lại.

Bác sĩ làm theo lời bệnh nhân. Ngọn đèn nhỏ cũng được tắt nốt. Căn phòng tối om. Vị bác sĩ bắt đầu lần mò trong bóng tối để lấy nhiệt độ. Lát sau có tiếng cô gái nói khe khẽ:

– Ấy, ấy! Đây không phải là hậu môn đâu, bác sĩ.

Tiếng bác sĩ trả lời:

– Cô đừng lo vì đây cũng đâu phải là hàn thử biểu!

NẾM RƯỢU

Một ông khách bước vào quán rượu gọi bồi:

– Cho một chai vang 55. Người bồi vào trong cầm ra một chai rượu. Ông khách ném một chút rồi trả lại:

– Tôi bảo lấy rượu 1955 tại sao anh lại cho tôi rượu 1956?

Người bồi lại trở vào kho rồi trở ra với chai rượu khác. Ông khách lại ném rồi nhăn mặt:

– Tôi đã bảo rượu 1955 sao lại lấy rượu 1954?

Người bồi quay vào trong lần thứ ba.

Lúc ấy một ông khách ngồi bàn gần đó liền đứng dậy tới gần chìa một cái ly về phía ông khách sành rượu:

– Ông làm ơn nếm hộ thứ này. Ông khách sành rượu hớn hở cầm ly nhấp một hụm rồi nhăn mặt nhở ngay ra và nói:

– Trời ơi, cái này đâu phải là rượu. Nước tiểu mà.

– Ông nói đúng! Nhưng tôi muốn nhờ ông đoán xem tôi sinh năm nào?

MỚI CÓ BA NGÀY

Hai cô gái cùng mới lấy chồng gặp nhau. Một cô hỏi bạn:

– Này... chồng mày lúc ngủ có tật ngáy to hay không?

Cô bạn trả lời:

– Làm sao biết được, chúng tao lấy nhau mới có ba ngày.

CHUYÊN VIÊN KHĂN CHOÀNG

Một chuyên viên về các loại khăn lông choàng cổ vừa qua kỳ thi sát hạch khả năng. Hai mắt anh được băng kín rồi người ta cho anh lần lượt sờ tay lên các loại khăn choàng làm bằng da thú để phân biệt các loại khăn tốt hay xấu, cùng giá tiền từng loại.

Sau tám giờ trắc nghiệm anh được hội đồng giám khảo công nhận là một chuyên viên ngoại hạng. Sung sướng tột độ, chuyên viên vội vã về nhà khoe với vợ và mở rượu uống mừng. Tới đến, quá mệt nhọc anh trèo lên giường ngủ bên vợ. Nhưng tới nửa đêm chuyên viên bị

vợ nắm tóc lôi dậy với vẻ giận dữ:

– Anh làm gì mà lảm nhảm nói mê cả tiếng đồng hồ rồi. Anh nói: Da báo 10.000 đồng, da hổ 7.000 đồng, da chồn 6.000. Thế rồi anh khi anh quờ tay sang tôi anh lại nói: da bò 300.

VỢ CHẤY XUẤT NGOẠI

Có hai vợ chồng chấy yêu nhau tha thiết. Chúng sống với nhau rất hạnh phúc. Chúng xây tổ uyên ương trong chùm lông nách một nữ ca sĩ nổi danh. Chúng không bao giờ rời nhau.

Nhưng thời gian đã làm cho sự gần gũi của đôi vợ chồng chấy trở nên nhàm

chán. Vợ chấy nảy ý muốn tiêu sầu bằng cách du lịch trong vùng. Chiều ý vợ, anh chồng chấy dẫn vợ ra khỏi nách nàng ca sĩ chỉ đường cho vợ đi về phương Nam. Tuy hai vợ chồng xa nhau, nhưng hàng ngày anh chồng chấy vẫn đều đều nhận được tin tức của vợ mỗi khi nàng khám phá ra một thắng cảnh hoặc một thị trấn sầm uất. Tới ngày thứ sáu, vợ chấy gửi tin về cho chồng biết nàng tới một thành phố rất vĩ đại có hồ, suối, và rừng cây rậm rạp. Nàng quyết định sẽ ở lại thành phố này một thời gian dài. Suốt tuần lễ kế tiếp ngày nào anh chồng chấy cũng nhận được tin tức của vợ kể chuyện sinh hoạt trong thành phố nàng đang cư trú.

Nhưng bỗng nhiên sau ngày thứ chín anh chồng bật tin vợ. Một tháng trôi qua vẫn biệt âm vô tín. Thương vợ anh chồng chấy mất ăn mất ngủ. Nhưng

tối một ngày không ngờ nhất, chị vợ lù lù trở về ngay tổ uyên ương nơi nách nàng ca sĩ. Mừng rỡ anh chồng ôm lấy vợ hôn và hỏi tíu tít:

– Em đi đâu lâu thế? Tại sao em không cho anh biết tin tức? Em có biết anh mong nhớ em tới mực nào không?

– Anh tính em đang ở một chỗ vui như thế thì có một thằng nhạc trưởng râu quai nón rậm rạp tới bắt bồ với cô ca sĩ tối nào cũng tới âu yếm cô ta. Rồi khi thằng nhạc trưởng phải gió này được đi tu nghiệp nhạc ở Mỹ hai tháng em theo nó luôn thì làm cách nào mà gửi tin tức cho anh.

ĐỜI NHÀ VĂN

Cuộc đời nhà văn cũng giống như cuộc đời gái điếm. Mới đầu ông cầm bút viết để thỏa mãn sự ham muốn của mình. Dần dà ông viết là để cho người khác giải trí. Cuối cùng ông viết để kiếm tiền.

HÃY YÊN TRÍ

Thiếu phụ nhắc điện thoại lên, nghe một lát rồi nói:

– Vâng! Anh cứ yên tâm, ở nhà vẫn như thường không có chuyện gì đâu.

Sau khi gác máy người đàn bà quay vào trong trèo lên giường. Người đàn ông vẫn nằm im hất hàm hỏi:

– Ai thế?

– chồng em! Anh ấy gọi điện thoại về bảo em cứ ăn cơm trước rồi đi ngủ sớm đừng chờ. Tối nay anh ấy mắc đánh bài với anh và mấy người bạn ở sở.

VÍ VON

 rình tiết của phụ nữ giống như một đôi giày, càng đi nhiều càng êm chân.

ĐÔNG PHIM

Một thương gia người Pháp ghé Nữ Ước ba ngày. Sau khi giải quyết xong các công việc, ông tới một hộp đêm do người bạn thân đã cho địa chỉ từ trước khi lên đường. Một cô gái xinh đẹp đưa cho ông một cuốn album có hình lối trên hai chục thiếu nữ kiểu diễm cho khách lựa chọn. Ông chỉ vào tấm ảnh một cô gái tóc nâu với giá biểu 20 đô la ghi bên dưới. Ông lên phòng trên lầu. Một giờ sau ông trở xuống, cô quản lý trả lại ông 20 đô la đựng trong một chiếc bao thư. Ông ngạc nhiên không hiểu sao người Mỹ lại hiếu khách và tử tế với ông như vậy. Ông không hỏi thêm nhưng quyết định hôm sau sẽ trở lại nữa.

Hôm sau vẫn cô quản lý cũ và tập album hôm trước. Lần này thương gia Pháp chọn một cô gái tóc vàng trẻ giá biểu 40 đô la. Khi rời khách sạn cô quản lý lại đưa ông chiếc bao thư trong có 40 đô la.

Ngày cuối cùng trước khi rời Mỹ quốc thương gia Pháp nhất quyết phải hỏi cho ra lẽ. Ông trở lại khách sạn kêu một cô gái đẹp nhất trong bọn đề giá 100 đô la.

Trước khi ra về cầm chiếc bao thư 100 đô la do cô quản lý trao lại lần này thương gia không nén được nữa bèn hỏi:

– Cô làm ơn cho biết tại sao ở bên này mỗi lần lại được tặng thêm tiền trong khi ở nước tôi thì..

Cô quản lý ôn tồn trả lời:

– À cái đó có gì lạ đâu. Hôm kia chỉ có ba khán giả, hôm qua có sáu người. Còn hôm nay thì có quay phim để đưa lên ti vi.

CON BÒ LƯỜI BIẾNG

Một nông dân có một con bò đực khỏe và đẹp nhất trong vùng đang than thở với bạn:

– Con bò của tôi vừa đoạt giải nhất trong kỳ đại hội nông súc, tôi thấy nó chả được tích sự gì cả. Tôi nuôi nó cốt để gây giống tốt, thế mà nó hiền như bột suốt ngày chỉ gặm cỏ chứ không biết cái gì khác cả. Tôi đã tìm hết cách mà vô hiệu.

– Khó gì đâu, bây giờ cứ mỗi chiều anh lấy một cái bàn chải sắt chà mạnh lên lưng nó chừng mười phút là có kết quả liền.

Một tuần lễ sau, hai người lại có dịp gặp nhau:

– Thế nào anh theo lời khuyên của tôi có kết quả chưa?

– Tốt lắm! Mấy con bò cái của tôi bắt đầu có triệu chứng có bầu hết cả rồi... Nhưng lần sau anh có khuyên tôi điều gì anh nói nhỏ nhỏ đừng để vợ tôi nghe thấy nhé!

TAO CỨ NGỒ LÀ

Bà nội của Tuấn gần một trăm tuổi, hai mắt đã lòa. Tuấn này cụ thấy trong người mệt nhọc và biết đã tới giờ phút từ giã cõi đời.

Tuấn bèn mời ông bác sĩ quận tới coi mạch cho nội anh một lần chót cho khỏi ân hận. Bác sĩ sau khi sờ trán bệnh nhân, lật chăn ra sờ tay vào bụng bà cụ. Ông cặp hàn thử biểu, hí hoáy biên đơn và an ủi vài lời cho mọi người trong gia đình yên trí.

Bà cụ nằm im trên giường nghe ngóng. Khi biết là ông khách đã đi rồi, cụ mới hỏi Tuấn:

– Cháu ơi, tại sao thầy không cầu nguyện cho tao?

– Cầu nguyện gì hà nội? Đây là ông bác sĩ mà.

Bà già đôi mắt vẫn lơ mờ nhưng nét mặt trở nên tươi tỉnh:

– Thế hả? Tao cứ tưởng là đại đức, tao đang nghĩ bụng sao lần này thầy lại bạo quá vậy cà!

LẦN NÀY THÌ CÓ LỜI

Một thương gia có tiếng là giải quyết công việc mau chóng. Ông rất tiết kiệm thì giờ. Một hôm, đưa con trai cả vào văn phòng của bố, gãi tai nói nhỏ:

– Ba, con có một việc muốn trình bày với ba.

– Được nói ngay đi. Vắn tắt thôi!

– Con ngủ với con sen. Nó có chữa được ba tháng.

– Không hề gì! Đây cầm lấy năm chục ngàn, chúng mày tự giải quyết với nhau.

Vài hôm sau, đến lượt người con trai thứ hai gõ cửa phòng bố:

– Ba, con bồ của con chữa hai tháng!

– Mày nữa? Đây cầm lấy năm chục ngàn, muốn làm sao êm thì thôi. Đến chiều cô gái út gõ cửa phòng ba:

– Ba ơi, con có lỗi lắm! Con có mang bốn tháng!

Người cha ngửa mặt hỏi:

– À, lần này thì có tiền thu vào rồi.

CÂU ĐỐI

Một ông phú hộ kén rể. Ông ta cũng võ vẽ dăm ba chữ nên ai tới coi mặt con gái, ông đều bày trò ra một vế đối bắt phải đối lại. Đã có nhiều chàng trai rắp ranh bắn sẻ song đều bị loại. Có một anh chàng ở làng bên chữ nghĩa rất dốt cũng muốn ngấp nghé, song lại ngại cái khoản thử tài của ông phú hộ. Không biết làm thế nào, anh ta bèn cầu cứu ông chú vốn là một tay văn tự. Ông chú bảo:

– Cháu không sợ, chú sẽ đi cùng. Khi ông ấy ra câu đối, cháu cứ đáp bừa đi, rồi chú sẽ chống đỡ cho.

Tới nơi, sau tuần trà ông phú hộ ra một vế đối chỉ có hai chữ: “THÚNG GẠO”

Anh chàng nghĩ mãi không đối được câu quá bèn văng tục: “CON B..”. Ông phú hộ đỏ mặt tía tai quát gia nhân toan tổng cổ anh chàng hỗn xược ra ngoài thì ông chú vỗ tay khen lấy khen để:

– Trời! Đối hay tuyệt! Đối như vậy mới thật là chỉnh, được cả ý lẫn từ mà lại thâm thúy nữa...

Thấy phủ ông ngơ ngác, ông chú bèn giảng:

– Vế ra đã hay: “THÚNG GẠO” ý nói “Dưỡng thiên hạ chi nhân”, nay vế

đối: “CON B.” ý nói “Truyền tổ tông chi dõi”. Thật là tuyệt, không thể nào hay hơn được nữa!

Ông phú hộ gật gù khen phải và thuận gả con gái cho anh chàng hay chữ nọ.

SINH ĐÔI

Một người đàn ông vào một tiệm bán đồ chơi trẻ em bảo người bán hàng:

– Ông bán cho hai chiếc xe đạp cho hai cháu sinh đôi năm nay mười hai tuổi, một cặp xe lửa chạy pin cho hai cháu sinh đôi mười tuổi, hai chiếc xe tăng cho hai

cháu sinh đôi tám tuổi, hai con búp bê cho hai cháu sáu tuổi, hai trái banh cho hai cháu bốn tuổi và hai cái núm vú cho hai cháu song sinh hai tuổi.

Người bán hàng tròn mắt ngạc nhiên:

– Lạ lùng nhỉ! Chưa bao giờ tôi thấy vậy. Hỏi ông đừng cho là tò mò, chứ hề lần nào ông gần bà là lần đó sinh đôi à!

– Thưa không! Cũng có nhiều lần chẳng có đứa nào cả.

NGƯỜI ĐÀN ÔNG LỖ MĂNG

iếng người đàn bà rít lên trong
ổng nói:

– Thưa có phải văn phòng ông quản lý không ạ. Tôi là người thuê phòng số 412 đây. Xin mời ông quản lý xuống ngay để chúng kiến một cảnh không thể tha thứ được. Người đàn ông thuê phòng đối diện với phòng tôi mở cửa toang hoang mà cứ ở trường đi đi lại lại trước mặt tôi cả giờ đồng hồ rồi.

Tiếng trả lời bên kia đầu dây:

– Vâng xin bà yên tâm, tôi sẽ tới ngay.

Vài phút sau người quản lý khách sạn tới phòng số 412. Ông quan sát kỹ gian phòng đối diện và theo dõi từng cử chỉ hành động của người khách đàn ông bên đó. Rồi ông quay lại nói với người đàn bà thuê phòng 412.

– Thưa bà, tôi đồng ý với bà là ông khách bên kia quả là có bất lịch sự khi có

một người đàn bà thuê phòng đối diện. Nhưng cũng có điều tha thứ được là ông ta đã cẩn thận che một tấm vải lưng chùng cửa nên ở đây nhìn sang cũng chỉ thấy từ ngực ông trở lên mà thôi!

Người đàn bà đỏ mặt nổi giận:

– Ông quản lý còn bệnh hẩn nữa hả. Mời ông trèo lên cái ghế tôi mới kê ở đầu giường mà nhìn sang xem nào?

NGƯỜI CHỒNG MỘC SỪNG

Hai anh bợm nhậu uống đã đời,
say bí tỉ lè nhè nói với nhau.
Anh thứ nhất nói:

– Mày có biết mày là một thằng
chồng bị cấm sừng không. Không những
bị cấm sừng mà là một thằng bị cấm sừng
xấu xa nhất trên thế giới! Bởi vì vợ mày
cứ mỗi tuần lễ lại tới ngủ với tao hai lần.
Chính tao!

Anh say thứ hai thờ người suy nghĩ.
Bỗng anh phá lên cười:

– Mày mới là thằng bị cấm sừng xấu
xa nhất thế giới. Bởi vì một tuần nó chỉ
đến với mày có hai lần. Còn tao, đêm nào
nó cũng ngủ với tao.

THÚ VUI DUY NHẤT

Một thanh niên đi khắp khiêng như người què. Một người bạn của y gặp y ngoài phố bèn hỏi lý do tật đi khắp khiêng. Y trả lời:

– Tao đi khắp khiêng như thế này vì giày chật quá. Lẽ ra tao phải đi giày số 40 là bé nhất, nhưng đôi giày này số 38.

Người bạn tỏ vẻ ái ngại:

– Chắc mày túng quá không có tiền mua đôi giày khác vừa chân hả?

Người thanh niên trả lời:

– Đâu phải, tao có tiền chứ!

– Thế tại sao?

– Bây giờ tao kể cho mày nghe nhé...

– Mày đã biết vợ tao chứ. Tao lầm tao cưới nó, không ngờ nó chỉ là một con điểm. Nó phản bội tao ngủ với hết thằng này tới thằng khác. Nó còn ăn cắp tiền của tao đi cờ bạc. Còn con gái tao thì cũng là nòi mẹ nó, mới nứt mắt ra đã đua đòi híp pi. Con trai tao thì theo bọn du đấng chơi bời lêu lổng vào tù ra khám. Bố tao rượu chè say sưa suốt ngày không biết chuyện gì. Má tao thì tê liệt từ mấy tháng nay không đi ra khỏi cửa. Mày tính đời tao như thế còn gì nữa đâu. Tao chỉ còn niềm vui duy nhất là đôi giày này mà thôi... Mỗi buổi tối về tới nhà leo lên giường được cởi đôi giày ra thật khoan khoái biết chừng nào.

EM CHỜ

Một buổi đẹp trời nhàn ngày chủ nhật, đôi trai gái chờ nhau về miền quê chơi. Họ ngồi dưới gốc cây giữa cánh đồng, rù rì tâm sự.

Bỗng người con trai chú ý tới một đôi bò đang làm tình ở phía trước mặt.

Chàng ngấm ngấm cảnh đôi bò tình tự, rồi quay sang nói với người bạn gái:

– Em nhìn kìa. Loài vật còn thương yêu nhau như vậy. Lúc này anh muốn được như con bò ấy quá.

Người con gái trả lời, thản nhiên:

– Thế thì anh cứ ra chỗ con bò ấy ấy đi. Em ngồi lại đây em chờ!

MIỄN LẠ

Một ông mới cưới được một cô gái trẻ đẹp. Ông thết cô gái một bữa ăn sang trọng trước khi dẫn người đẹp vào khách sạn ngủ qua đêm như chương trình dự định. Ông kín đáo dúi vào tay người bồi tờ giấy năm trăm và hai viên thuốc.

Ông dặn y cho viên thuốc màu xanh vào món ăn của cô gái và viên thuốc màu đỏ vào món ăn của ông. Người bồi cầm tiền nhưng lại cho nhầm viên thuốc nọ vào món ăn của người kia. Khi món ăn bưng ra cô gái trở mắt ngạc nhiên và nói với tình nhân:

– Anh ơi, tại sao bát miễn của em lạ lùng quá anh à! Em vừa đựng dũa vào

một cái tức thì tất cả các sợi miền đều dựng đứng cả lên.

PHI CƠ TRỰC THĂNG

Một thôn nữ hỏi một phi công:

– Phi cơ trực thăng là cái gì hả ông?

Người phi công không muốn dài dòng bèn trả lời vắn tắt cho xong chuyện:

– À đó là một vật tự nó bốc thẳng lên được.

Cô thôn nữ ra vẻ thành thạo:

– Tưởng gì chứ cái đó thì thỉnh thoảng tôi cũng thấy.

NỖI LO CỦA NGƯỜI CHA

Họ quen nhau trên chuyến xe lửa. Rồi họ rủ nhau xuống toa hàng ăn cùng nhậu nhẹt. Chuyện trò từ xã giao chuyển sang công việc làm ăn, sinh hoạt đất đỏ, thuế kiếm ước, song hành v.v..

Người thứ nhất thở dài:

– Vâng ông nói đúng, đồng tiền tuy rẻ thật không còn giá trị gì nhưng kiếm được tiền vẫn khó khăn. Như tôi này, tôi làm nghề chăn nuôi gà vịt.. Mỗi tháng nay, hàng họ thật ế ẩm người mua thì ít mà đòi hỏi dè bủ đủ tròn. Trước khi mua một con gà họ bắt lên, vạch lông vạch cánh ra xem da trắng hay thâm, xoa nắn con gà từ đầu tới chân xem thịt rắn hay nát, vạch vòi xem gà tơ hay đã đẻ mấy

lúa rồi... Chán chê rồi trả rẻ, bỏ đi chứ đâu có thèm mua...

Người thứ hai chép miệng tỏ vẻ đồng ý:

– Tôi thông cảm với ông lắm. Tôi cũng còn ba đứa con gái chưa gả chồng.

ĐIẾC

Một cô gái sắp lấy chồng. Người chồng sắp cưới của cô yên trí rằng cô còn là một trinh nữ. Thực ra thì cô đã là đàn bà. Nhưng cô không muốn chồng cô buồn trong đêm tân hôn. Cô tới một bác sĩ chuyên khoa xin vá lại cái ngàn vàng. Từ đó cô đành chịu điếc một bên tai.

CẦN PHẢI CÓ THÌ GIỜ

Một thiếu phụ xinh đẹp đang ăn điểm tâm trên sân thượng một đại khách sạn bỗng có một người đàn ông tới gần bà ta hỏi bằng một giọng rất nghiêm nghị:

– Thưa cô tôi đề nghị trả cô ba ngàn đồng nếu cô bằng lòng về nhà ngủ với tôi một đêm.

Người đàn bà cũng là tay sừng sỏ, bình tĩnh trả lời:

– Ông điên hả? Ông nghĩ tôi là hạng người nào mà ông hỏi tôi câu đó!

– Tôi không điên, nhưng bây giờ tôi đặt giá lại. Nếu cô bằng lòng đề nghị vừa rồi tôi xin trả cô ba trăm ngàn đồng.

Người đàn bà sửng sốt, rồi mặt ửng đỏ ấp úng nói:

– Ba trăm ngàn... Kể ra cũng là một số tiền có ý nghĩa...

Thiếu phụ suy nghĩ ngừng một phút rồi cầm sắc đứng dậy:

– Được, tôi bằng lòng.

Tới lượt người đàn ông cười tủm:

– Ấy thông thả đã. Cô phải kiên nhẫn một chút. Bây giờ thì tôi đã tìm thấy người đàn ông hợp ý thích của tôi nhưng tôi còn phải nghĩ cách tìm đâu ra ba trăm ngàn đã chứ.

ĐEN TRẮNG

Một bác sĩ da trắng, trẻ tuổi tới sống chung với một bộ lạc da đen tại Phi châu để nghiên cứu về môn nhân chủng học. Một năm sau một sự việc quan trọng xảy ra trong bộ lạc: một người đàn bà da đen hạ sinh một đứa con trắng bóc. Viên trùm bộ lạc nghi tác giả đứa trẻ sơ sinh là ông bác sĩ nên mời ông này đi dạo một vòng quanh làng để tâm sự. Đi khỏi làng một quãng hai người bỗng gặp một đàn cừ trắng nhưng trong đó có một con duy nhất màu đen.

Lợi dụng cơ hội đặc biệt đó, ông bác sĩ trẻ bèn nói:

– Tạo hóa nhiều khi lạ lùng lắm nên đôi khi có những trường hợp ngoại lệ

tưởng chừng như vô lý. Ông thấy không trong đàn cừ trắng kia mà còn có một con đen thì trong bộ lạc da đen có một người sinh con trắng thì có chi đáng ngạc nhiên.

Nghe ông bác sĩ nói tới đó, nét mặt viên trùm bộ lạc tái nhợt đi. Lát sau y thủ thi đề nghị với ông bác sĩ:

– Thôi, ông hứa với tôi từ nay đừng nói gì về chuyện con cừ đen, tôi cũng hứa sẽ không đả động gì về đứa con da trắng nữa.

CHỖ VỘI MỪNG

Một thương gia trẻ tuổi say mê trong hội chợ đến khuya mới trở về thành phố kiếm khách sạn ngủ. Nhưng giờ đó các khách sạn đều hết phòng ông đành phải ngủ chung với một cụ già 80 tuổi. Sáng hôm sau ông còn đang mơ màng chưa tỉnh hẳn thì cụ già chợt thức và mừng rỡ hét âm lên:

– Đàn bà! Đàn bà! Mừng quá trời ơi.
Cho tôi một người đàn bà ngay bây giờ.

Người thương gia trẻ tuổi nhẹ nhàng gỡ tay cụ già ra và ôn tồn nói:

– Cụ ơi! Cụ bình tĩnh lại đi. Cụ nắm tay lầm phải.... tôi rồi đó.

KÝ SÉC

 Trong một góc phố vắng vẻ
khuya tên trộm ra lệnh cho
thiếu phụ:

– Im! Cấm không được la và đưa cái
sắc đây.

– Dạ tôi không có mang tiền theo.

– Nói dối, đứng im giờ tay lên cho
tôi khám.

Người đàn bà im lặng tuân lời. Tên
trộm lần lượt vuốt hai tai người đàn
bà, vai, lưng, ngực, và lần lần thấp mãi
xuống chừng năm phút nhưng không
thấy dấu vết tiền nong đâu cả. Hắn vừa
định ngừng khám thì thiếu phụ thở dài
nói:

– Ông cứ khám nữa đi, rồi tôi sẽ ký tặng ông một chi phiếu.

MÁY VẮT SỮA BÒ

Vì nguyên thủ quốc gia một tiểu quốc Á châu nọ tuy tuổi đã ngoại ngũ tuần nhưng vẫn sống độc thân. Vì địa vị quá lớn và tuổi cũng cao nên ông ngần ngại không muốn cưới vợ nữa tuy rằng lòng ông vẫn dạt dào những đêm khuya gió lạnh. Những lúc ấy ông thường giải trí bằng cách đọc sách, ngâm thơ hay ngắm nghía, mân mê những tặng phẩm quý giá mà các quốc gia bạn đã tặng ông. Một đêm cũng để quên nổi sầu lẻ bóng, ông lần lượt mang các tặng

phẩm này ra xem lại. Nào họa mi máy biết hót của Trung Hoa, búp bê biết gảy đàn của Mỹ quốc, gạt tàn thuốc lá điện tử của Anh v.v... Chợt ông chú ý tới chiếc máy vắt sữa bò của Ý quốc. Ông cầm lên mân mê, táy máy thấy là lạ, bèn để lên bụng.

Lúc đó đã khuya. Xung quanh dinh quốc trưởng im vắng. Ông tiếp tục điều khiển chiếc máy kỳ diệu. Mắt ông lim dim tận hưởng những cảm giác lạ lùng của tuổi hồi xuân.

Năm phút trôi qua, ông lấy tay định gỡ chiếc máy cất đi, nhưng không được. Chiếc máy dán chặt vào da thịt ông. Loay hoay mãi vẫn không có cách nào giải quyết, ông bèn nhắc điện thoại gọi cho ông giám đốc hãng sản xuất máy tại Milan:

– Alô! Ông giám đốc hả! Chiếc máy vắt sữa bò thật là tuyệt diệu. Tôi gửi lời thành thực khen hăng ông. Nhưng tại sao máy cứ dính chặt vào vú bò không gỡ ra được. Ông làm ơn chỉ cách muốn gỡ thì bấm nút nào.

Tiếng viên giám đốc từ hàng ngàn cây số vọng lại qua đường dây:

– Xin quý khách đừng lo. Vì là máy tối tân nên không cần tháo gỡ gì cả. Hễ đủ năm lít sữa là nó tự động nhả ra.

CÓ GẤP KHÔNG

Mười một giờ đêm ống chuông điện thoại reo. Bác sĩ cần nhần nhắc nghe. Đầu dây đằng kia là tiếng nói bối rối của cặp vợ chồng:

– Thưa bác sĩ, cháu nhỏ của chúng tôi tưởng kẹo nên đã uống hết cả hộp thuốc ngừa thai.

Bác sĩ ngáp dài một cái rồi uể oải trả lời:

– Nếu ông bà cần dùng gấp thì tới đây tôi biểu tạm cho vài viên khác.

CHIẾC SÀO

Tại thể vận hội Đông Kinh, sắp tới giờ biểu diễn nhảy sào, ba thể thao gia khoe với nhau về những thành tích mới nhất của họ. Người Mỹ nói:

– Với một cái sào hai mét, tôi nhảy cao được mười hai thước.

Người Anh nói:

– Cũng với sào hai mét, tôi nhảy mười bốn thước dễ như không.

Rồi quay sang phía người Pháp anh hỏi:

– Còn anh thì sao? Có gì mà ngẩng ngơ vậy!

– Tôi hả? Cái sào chỉ có mười hai phân thôi nhưng tôi đã chinh phục được cô hàng xóm một thước sáu.

LỊCH SỰ

Người bệnh đang nằm trên giường, mơ màng. Bỗng có tiếng gõ cửa Cạch! Cạch! Cạch!

– Cứ vào! Cô y tá đẩy cửa bước vào phòng mang theo hộp đồ nghề. Cô mở hộp lấy ra một hộp kem cạo râu và một con dao cạo. Cô lật hết mền người đàn ông đang đắp trên mình. Cô kéo quần lót của người đàn ông ra rồi lẳng lẳng ngồi cạo phần thân thể thâm kín của người đàn ông, phần mà cả đời anh chưa hề cạo bao giờ.

Bệnh nhân trần như nhộng, im lặng nằm cho người nữ y tá làm phận sự. Một lát sau khi đã xong, cô y tá lật người đàn ông nằm sấp xuống nhét hai viên thuốc

vào hậu môn ông ta. Xong xuôi cô bỏ đồ nghề vào hộp và trước khi ra khỏi phòng còn căn dặn bệnh nhân:

– Ông nằm nghỉ đi nhé. Ông chờ chừng mười phút nữa thuốc ngấm bác sĩ sẽ tới mổ cho ông.

Người đàn ông nhòm dậy, hỏi với:

– Cô ơi! Trước khi cô ra khỏi phòng tôi thắc mắc muốn hỏi cô một câu: "Tại sao trước khi cô vào phòng này, cô lại phải gõ cửa nhỉ?"

SỐNG NHỜ SỮA

Một thiếu phụ đi dự dạ vũ. Bà
cắm một bông hồng thật tươi
trên ngực áo.

Một người đàn ông đến gần nhìn:

– Bà có bông hồng thật đẹp và tươi.
Chắc hồng cắm vào sữa nên mới đẹp
như vậy.

Thiếu phụ trả lời:

– Không, nó cũng cắm vào nước như
các loài hoa khác mà thôi.

– Trời, vội không ngờ cuống nó dài
như vậy.

ĐĂNG TRÍ QUÁ CHỪNG

*H*ai người bạn gái tâm sự:

– Ông xã tao rất tốt chỉ phải tội đăng trí, nhiều khi không chịu nổi. Có lần hai vợ chồng đang ngủ trưa thì có tiếng chuông reo ngoài cửa.

– Rồi sao?

– Rồi anh ra mở cửa.

– Tệ nhỉ. Để mày nằm trơ lại một mình.

– Không, mới tai hại chứ. Anh bế tao theo.

PHẦN THƯỞNG XỨNG ĐÁNG

Chúa nhật một bác nông dân tới nói với vị trưởng lão trong xã:

– Thừa cụ trưởng lão, hôm qua con đã tống cổ một người đàn bà ra khỏi nhà vì mụ ăn mặc hở hang diêm dúa.

– Con hành động như thế là đúng. Khi lên thiên đường con sẽ được ban thưởng.

Chúa nhật sau bác nông dân lại khoe:

– Thừa trưởng lão lần này con lại tống cổ mụ lần nữa vì mụ đánh phấn và sức quá nhiều nước hoa.

– Tốt lắm, con sẽ được ban thưởng sau khi chết.

Tới chúa nhật thứ ba anh nông dân lại khoe thành tích:

– Thừa trưởng lão, lần này công của con thật đặc biệt. Đang đêm mù ta leo vào trong mùng con, trên người mù không có một mảnh vải che thân. Trông mù lúc đó thật khêu gợi, hấp dẫn, nước da trắng mịn và mát như thạch. Tuy vậy con vẫn cương quyết tống cổ mù ra khỏi cửa.

– Hay lắm lần này ta chắc chắn trăm phần trăm là con sẽ được một phần thưởng tương xứng với hành động của con.

Bác nông dân gãi tai:

– Thừa, trưởng lão có thể đoán được phần thưởng sẽ là cái gì không ạ!

– Lại còn phải hỏi nữa hả, đồ bò! Phần thưởng xứng đáng cho anh là một bó cỏ khô.

GIÁ CAO

Một thương gia tới một thanh lâu hạng sang tìm hoa. Sau khi quan sát xấp ảnh do chủ nhà xuất trình, ông kêu một cô gái mặt trái xoan, dong dỏng cao, có một nốt ruồi bên má trái.

Mười phút sau, cô gái tới. Ông khách ngắm nghĩa kỹ lưỡng rồi gật đầu ưng thuận.

Tới lúc trả tiền cô gái rất ngạc nhiên vì ông khách đưa 5000 đồng trong khi giá thường lệ chỉ có 500 đồng. Hôm sau người khách lại trở lại và vẫn chi 5000 đồng như hôm trước.

Thắc mắc cô gái bèn hỏi nhưng ông khách gạt đi:

– Hỏi làm gì lý do. Điều cần nhất là em có vừa lòng không là được rồi.

Cho tới ngày thứ tư sau khi trả mười ngàn, ông khách hào hoa mới hỏi:

– Có phải xứ em ở Châu Đốc không?

– Dạ.

– Có phải tên em là Phạm Thị Hồng Thúy không?

– Dạ.

– Em là chị ruột của Phạm Hải Tùng phải không?

– Dạ phải, ông cũng quen em cháu.

– Có, rất thân nữa là khác. Tôi mới gặp cậu tuần trước ở Châu Đốc. Cậu tả

hình dáng em, cho tôi xem ảnh nữa và bảo: “Đây là chị tôi, chị bỏ nhà lên Sài Gòn đã lâu không có tin tức gì. Tôi gửi anh 20.000 đồng lên trên ấy rằng tìm chị tôi và đưa giùm cho chị”.

TỨ ĐỔ TƯỜNG

Kể ra tao thật bê bối. Có bốn thứ tứ đổ tường tao đều ham mê. Còn mày thì sao?

– Có lẽ tao khá hơn mày vì mỗi thứ tao chỉ mắc một nửa.

– Một nửa là thế nào? Mày thích rượu, gái ghét cờ bạc, thuốc phiện hay

là thích thuốc phiện, cờ bạc mà ghét gái, rượu.

– Đã bảo tao thích một nửa mà. Nghĩa là thứ nào cũng thích nhưng thích nửa vời thôi. Chẳng hạn về rượu chè thì tao thích uống rượu mà ghét uống trà, trai gái thì tao thích gái mà rất ghét con trai nghiện hút thì tao không nghiện nhưng vẫn hút thường thường, cờ bạc thì tao ham đánh phé hay xập xám mà rất ghét đánh cờ.

TRONG PHÒNG NHA SĨ

Một ông nọ có cái răng hàm bị sâu. Ông tới phòng mạch nha

sĩ khám. Nha sĩ nói phải nhổ. Nghe nói nhổ, bệnh nhân sợ quá mím chặt miệng lại. Nha sĩ khuyên giải một lúc bệnh nhân nghe xuôi tai, bằng lòng há miệng. Nhưng khi nha sĩ vừa cầm chiếc kìm bệnh nhân lại rú lên rồi ngậm miệng lại. Nói sao y cũng không chịu mở miệng ra nữa. Nha sĩ là một thầy thuốc khôn ngoan và kiên nhẫn nên nhất định không chịu bỏ cuộc. Ông gọi người y tá ra nói thầm vào tai anh này: Anh tới đứng đằng sau hắn. Chú ý nhìn tôi. Khi nào tôi nháy mắt ra hiệu anh lấy một cây kim đâm vào đít một cái hắn thật đau. Hắn sẽ há mồm ra kêu và tôi sẽ lợi dụng phút giây quý báu nhổ bớt cái răng của hắn.

Người y tá nghe lời. Chỉ năm phút sau chiếc răng hàm của bệnh nhân đã được được bớt khỏi lợi trong một bất thần chớp nhoáng. Đến nỗi bệnh nhân

không kịp kêu tiếng thứ hai. Trả tiền nhà
sĩ xong bệnh nhân vừa đi ra cửa vừa lẩm
bẩm:

– Kỳ thật! Mình không bao giờ ngờ
chân rằng mình lại dài đến thế được.

GÁI ĐỒNG TRINH

Trong một buổi giảng cộng đồng
có rất nhiều phụ nữ tham dự.
Thuyết trình viên biết những phụ nữ
trong địa hạt của ông đều là những kẻ ăn
chơi long trời lở đất bèn cất tiếng hỏi sau
khi hết bài thuyết giảng:

– Tôi hỏi câu này bên ngoài chương
trình nhưng các cô, các bà hãy cứ can

đảm và thành thực trả lời: “Trong số tất cả phụ nữ có mặt tại đây trong buổi họp mặt hôm nay ai dám nhận mình hãy còn là một trinh nữ hãy giơ tay lên”.

Trừ một vài thiếu phụ nạ dòng ngôi im không nhúc nhích, còn tất cả số phụ nữ còn lại trong khoảng từ 18 tới 25 tuổi đều giơ cao tay như những xử nữ có chứng nhận của y sĩ. Thuyết trình viên có vẻ bực mình lắm khi bị lừa dối một cách trắng trợn như vậy. Ông bước khỏi bục xuống quan sát từng người một. Ông nhìn những nét mặt hí-pi ngang nhiên giơ tay, nhưng ông cũng không có bằng chứng gì để bắt bẻ họ.

Chợt nét mặt ông sáng lên khi đi tới trước mặt một thiếu phụ chừng 24 tuổi, bỗng một đứa con gái nhỏ chừng ba tháng trên tay và đang vạch vú cho nó bú. Tuy vậy một tay thiếu phụ vẫn giơ

cao. Thuyết trình viên mừng rỡ khi bắt được trường hợp nói dối quả tang bèn gay gắt hỏi thiếu phụ:

– Xin lỗi bà, bà có nghe hiểu câu hỏi của tôi không? Tôi nhắc lại: tôi hỏi trong phòng này ai là trinh nữ thì hãy giơ tay lên.

Người thiếu phụ bỗng con thản nhiên đáp:

– Tôi hiểu câu hỏi của ông lắm. Nhưng con gái tôi mới có bốn tháng rưỡi thì ông tính tự nó làm sao giơ tay lên được.

BÂY GIỜ ANH Ở ĐÂU

Ông thị trưởng nhân dịp sinh nhật mở một dạ tiệc tùng bùng. Quan khách toàn là những nhân vật sang trọng trong xã hội. Người đẹp cũng có mặt rất đông đảo. Nhưng người ta đặc biệt chú ý tới một bà bác sĩ rất đẹp mới góa chồng hơn ba tháng nhưng ăn mặc diêm dúa, và nói chuyện cười cợt vui vẻ như ngày cưới. Bà được xếp ngồi bên cạnh cha xứ. Nhà tu hành có vẻ không mấy hài lòng về ngôn ngữ cử chỉ của góa phụ lịch duyệt này. Tuy vậy cha vẫn phải gắng gượng chuyện trò với bà láng giềng theo phép lịch sự.

Bà hỏi:

– Thừa cha, cha là một người am

hiểu tất cả những vấn đề thuộc thế giới siêu hình, cha có thể nói cho con biết hiện nay chồng con ở đâu không?

– Biết chứ, theo con đoán chồng con giờ này ở đâu?

– Anh ta ở địa ngục hả cha? Tội nghiệp.

– Không.

– Nếu vậy anh đang ở trên thiên đường, hả cha?

– Không hẳn thế.

Người đàn bà chau mày:

– Thừa cha con không hiểu ý cha ra sao. Anh ấy không có dưới địa ngục nhưng cũng không có ở trên thiên đường. Vậy thì số phận anh ra sao. Cha hãy cho con biết rõ ràng hiện giờ anh ở đâu. Cha

đừng nói nửa vời như vậy con đau khổ lắm, con thương anh ấy lắm.

– Nếu con nhất định muốn biết thì ta cũng chiều lòng con vậy. Hiện giờ chồng con đang đứng bên cạnh thánh Phaolô ở cửa thiên đường.

– Trời, sao mấy tháng rồi anh ấy còn đứng ngoài cửa thiên đường mãi chết! Sao anh không vào trong?

Nhà tu hành lắc đầu.

– Con bảo phải làm sao bây giờ. Đầu chồng con nhiều sừng quá làm sao vào cho lọt cửa.

BỒ VÀ CHỒNG

Chồng và tình nhân khác nhau ở điểm nào?

Khác nhau ở điểm ban ngày và ban đêm.

THẦY GIÁO THÍCH THƠ

Ở một trường nọ có một giáo sư rất thích làm thơ. Một bữa sau khi giảng về niêm luật thơ ông cho học sinh tan sớm. Trước khi tan ông dặn:

– Hôm nay tôi cho các anh tan sớm vì là chiều thứ bảy, cho các anh có thì giờ để giải trí ngoài đồng như săn bắn,

câu cá, câu tôm v.v... Nhưng sáng thứ hai mỗi anh phải nộp cho tôi hai câu thơ tả lại cuộc đi chơi của mình.

Buổi học thứ hai tới. Giáo sư lần lượt gọi học sinh lên đọc thơ. Trò thứ nhất lên bảng nghiêm giọng đọc to:

– Thứ bảy nghỉ, tôi đi bắn chim.

Tiếng súng nổ làm tôi đứng tim.

Tới lượt trò thứ hai lên đọc:

– Được ngày nghỉ tôi đi câu cá.

Trời nắng to, ngồi dưới bóng lá.

Giáo sư gật gù:

– Không hay lắm nhưng học một buổi mà làm được thế là khá lắm. Đến lượt anh Tuấn lên đọc nghe.

Tuấn cầm giấy lên bảng đọc:

– Con đi câu nhưng phải về không.
Nước ngập quá lên tới ngang hông.

– Được, bây giờ tới anh Thành.

Thành đứng lên đọc lớn:

– Tôi nhả xuống ao định bắt ngoé.
Nước dâng cao ngập tới mắt cá.

Giáo sư lắc đầu:

– Dở quá, dở quá! Không có vần điệu
gì cả. Tại sao trên vần ngoé mà dưới lại
vần cá?

Thành gãi gãi đầu:

– Thưa thầy con biết vậy nhưng tại
nước ao cạn quá. Nếu nước ao đầy hơn
thì con đã chuẩn bị sẵn hai câu:

Tôi nhả xuống ao định bắt ngoé.
Nước dâng cao ngập tới ngang dế.

SỢ ÔNG SỐNG LẠI

Nhà đại độc tài điều khiển một quốc gia Trung Đông vừa tạ thế, trong chúc thư ông yêu cầu ba điều: Được quốc táng. Quan tài làm bằng vàng y. Được chôn tại Jérusalem.

Hội đồng nội các nhóm họp nghiên cứu bản chúc thư và thảo luận sôi nổi. Về vấn đề quốc táng tất cả đều đồng ý và cho rằng người quá cố dù là một nhà độc tài cũng vẫn xứng đáng. Về chiếc quan tài bằng vàng, hội đồng nội các chấp thuận với một đa số tương đối.

Tới điều thứ ba toàn thể hội đồng nội các bác bỏ lời yêu cầu này lấy cớ rằng trước đây đã có một người chôn ở Jérusalem được sống lại.

QUA SÔNG ĐẮM VÀO SÔNG

Sau một cuộc tình mỗi người đàn bà có một phản ứng khác nhau. Và ở mỗi quốc gia phản ứng của người đàn bà còn mang dân tộc tính của quốc gia đó nữa. Dưới đây là phản ứng của một số phụ nữ Tây phương căn cứ theo nhận xét của một gã Sở Khanh quốc tế:

Đàn bà Ý: Từ giờ anh sẽ ghét em.

Đàn bà Tây Ban Nha: Em sẽ yêu anh mãi mãi.

Đàn bà Nga Sô: Thể xác em thuộc về anh, nhưng tâm hồn em của Đảng.

Đàn bà Đức: Nghỉ một lát chúng mình đi uống bia, nhé!

Đàn bà Thụy Điển: Xong việc rồi em về nhà em đây.

Đàn bà Pháp: Bây giờ anh đi may áo cho em chứ!

Đàn bà Mỹ: Bây giờ em mới có thì giờ hỏi tên anh là gì nhỉ.

CHÁU BIẾT RỒI

Cu Tý có tật xấu là hay cho ngón tay vào miệng mút, Má Tý rầy la nhiều lần nhưng Tý vẫn không bỏ được thói xấu đó. Má Tý bèn dọa nó:

– Tý! Nếu con không bỏ cái tật mút tay, lớn lên bụng con sẽ chương lên rồi phải đi nhà thương mổ.

Tý sợ quá và từ đó bỏ được tật xấu.

Hơn tháng sau nhà Tý có tiệc. Má Tý mời rất nhiều khách sang trọng. Trong số này có một bà chủ khá lớn vận chiếc rổp xanh. Tý vừa trông thấy bà bèn reo lên và chỉ tay vào bụng bà khách:

– Bác ơi, trông bác cháu biết là bác hay làm gì rồi. Má cháu đã nói cho cháu tháng trước.

CÒN GÌ KHỔ HƠN

ột nhà đạo đức thuyết trình trước một đám đông thanh niên nam nữ:

– Người ta tới tuổi trưởng thành nên cần phải lập gia đình chứ không sống

độc thân để hưởng thụ ích kỷ vô trách nhiệm. Chỉ lập gia đình mới có hạnh phúc thật sự. Không còn gì sung sướng cho bằng có một mái gia đình với người vợ hiền, với đàn con ríu rít.

Còn người sống độc thân thì đủ mọi sự khổ cực đến với hần. Nhà cửa bừa bãi, quần áo dơ bẩn không ai giặt giũ, ăn uống thất thường, nhất là khi ốm đau không ai săn sóc.

Nói tới đó nhà đạo đức ngừng lại hướng về phía cử tọa hỏi:

– Các bạn thử cho tôi biết trên đời này còn có hạng nào khổ hơn một người độc thân nữa hay không?

– Dạ có, đó là đứa con hoang của kẻ độc thân.

SAY SÓNG

Một cặp vợ chồng vừa cưới xong chuẩn bị đi hưởng trăng mật tại Ý đại lợi. Trong lúc người chồng đang ghi vé tàu thủy ở văn phòng hàng hải, người vợ tới tiệm thuốc tây gần đó mua vài thứ thuốc cần dùng:

– Ông bán cho tôi một hộp thuốc ngừa thai.

Khi người chủ tiệm lấy thuốc xong, người đàn bà nghĩ ngợi một chút, tưởng tượng tới cuộc hành trình lênh đènh mấy giờ trên mặt biển bèn nói:

– Ông làm ơn bán thêm cho tôi một hộp thuốc buồn nôn nữa!

Người dược sĩ sau khi đưa hộp thuốc

buồn nôn cho khách hàng, bèn mỉm cười và dùng giọng ôn tồn nói với thiếu phụ:

– Chuyện này thực ra không ăn nhằm gì tới tôi, hỏi thì hơi tò mò, nhưng xin lỗi cô nếu việc đó khiến cô ghê tởm đến buồn nôn thì làm làm gì nhỉ?

ĐƯA VỢ ĐI SANH

Đúng chín tháng sau ngày cưới, vợ chồng Thuận dẫn nhau tới nhà bảo sanh. Trong khi vợ vào trong phòng sanh với cô đỡ, Thuận đi đi lại lại ngoài hành lang nhìn trần nhà lòng nóng như lửa đốt. Độ một giờ sau cô mụ bước ra hớn hở báo tin:

– Thành thực chúc mừng ông. Bà sanh một cháu trai kháu khỉnh và bà rất khỏe.

Thuận thở phào khoan khoái, cảm ơn cô mụ. Cô lại đi vào trong. Nhưng chỉ mới mười lăm phút sau cô lại ra báo tin mừng khác:

– Bà nhà sinh đôi. Lại một cháu trai nữa kháu khỉnh hơn cháu đầu. Thành thực chúc mừng ông lần nữa.

Người chồng nhìn đồng hồ rồi đứng dậy toan đi ra ngoài. Cô mụ gọi giật lại:

– Này ông đi đâu thế? Ông ngồi đây chờ bà chứ. Bà sẽ đẻ sinh ba mà.

Thuận ngoái cổ lại trả lời:

– Tôi ra phố uống nước một lát. Tôi biết lần này có thì cũng phải bốn mươi lăm phút nữa.

CHO BIẾT MÙI ĐỜI

Một thiếu phụ ế chồng nhưng rất giàu, sống cô đơn suốt mấy chục năm trời cảm thấy sắp đến ngày lìa cõi thế, bèn mời một viên thừa phát lại tới thảo di chúc:

– Tôi biết lúc tôi sống ai cũng chê tôi xấu không thèm đoái hoài tới tôi. Mọi người đều xấu với tôi, nên tôi quyết định dành ba phần tư gia tài của tôi để làm một đám ma thật linh đình. Tang lễ sẽ long trọng nhất từ xưa đến nay, cả tỉnh này chưa bao giờ có đám ma nào to như thế.

Viên thừa phát lại cầm cúi viết theo lời thân chủ:

– Tài sản này của bà làm ra, bà có toàn quyền sử dụng theo sở thích không

ai có thể ngăn cản. Thế nhưng số một phần tư còn lại cũng lên tới hơn hai triệu bà sẽ dùng để làm gì?

Thiếu phụ cười tươi:

– Tôi sẽ tiêu hết ngay trong tuần này. Ông thấy không, cả đời tôi chưa hề biết đàn ông ra thế nào. Bây giờ sắp chết rồi cần chi phải giữ gìn nữa. Tôi muốn biết mùi đời một lần trước khi nhắm mắt. Cổ nhiên già xấu như tôi chắc không người đàn ông nào muốn gần nhưng tôi hy vọng với số tiền hơn hai triệu tôi sẽ kiếm được người đàn ông làm cho tôi sung sướng.

Khi trở về nhà viên thừa phát lại vui miệng kể chuyện cho vợ nghe, và một lát sau y thở dài nói rằng trong lúc đồng tiền khó kiếm như bây giờ mà bỗng dưng có ngay một lúc hai triệu thì thật là đỡ khổ.

Một giờ sau hai vợ chồng thuê tắc xi tới nhà bà gái già triệu phú. Viên thừa phát lại xuống xe, dặn vợ:

– Em dạo chơi một vòng đi, hai giờ sau trở lại đón anh.

Đúng giờ hẹn người vợ trở lại chưa thấy chồng ra chỉ thấy tấm bảng treo ở cửa với hàng chữ:

“Em về đi! Sáng mai tới đón anh. Bà ấy quyết định sau khi chết sẽ để Ty Vệ Sinh lo việc ma chay.”

TƯƠNG LAI

Xếp mini duýp cứ tiếp tục ngăn mãi, đàn bà sẽ không dám ngồi và đàn ông sẽ không dám đứng,

PHÙ THỦY ẮN ĐỘ

Một cặp vợ chồng người Âu du lịch Ấn Độ. Buổi tối cuộc du lịch trở nên vô vị vì đồng hồ trong người ông chồng bị kẹt ở thế 6 giờ 25 từ lâu. Để người chồng ở lại khách sạn bà vợ buồn tình ra phố đi lang thang một mình. Bà chợt gặp một người phù thủy đang sai khiến rắn bằng cách thổi sáo. Nhìn con rắn nghển đầu lắc lư theo tiếng sáo, bà ta nảy ra một ý kiến, bèn chỉ cái sáo và hỏi:

– Cái này có thể... có thể... làm.. cho tất cả mọi vật ngồng cổ lên hay sao?

Người Ấn Độ đáp:

– Không, sáo này chỉ có thể sai khiến được vật.

Bà ta nghĩ thầm: “Loài vật mà thôi à? À, mà cái đó cũng giống con rắn lắm, chắc là được”.

Nghĩ vậy bà bèn năn nỉ anh chàng Ấn Độ bán lại cho bà chiếc sáo rồi vội vã trở về khách sạn. Trong phòng, ông chồng vô dụng đang ngủ trên giường, trên mình đắp chiếc mền mỏng kín mít. Bà vợ ngồi xuống bên cạnh giường lấy sáo ra thổi. Thấy dưới mền có vật chi cựa quậy, bà ta mừng rỡ càng thổi già.

Một lúc sau, vật đó đột nhiên chồm đứng hẳn lên. Bà ta ngưng thổi, hí hửng kéo tung chiếc mền ra. Bà vô cùng thất vọng khi thấy ông chồng đang nằm sấp và cái vật lạ đó chỉ là một con giun đang ngoe nguẩy.

THIÊN LINH CHUỖI

Các bạn hẳn ít nhất một lần trong đời nhận được phong thư và khi bóc ra thì bên trong chỉ có một tờ giấy đánh máy với cái nhan đề thiên linh chuỗi. Đó là một loại thư mà người gửi yêu cầu ta chép lại là thư đó thành năm, mười hay hai chục bản để gửi cho bạn bè quyền thuộc và lại yêu cầu họ làm như vậy để lấy hên...

Mới đây một anh chàng có tiếng là đào hoa nhận được một thiên linh chuỗi nguyên văn như sau: “Thiên linh chuỗi này từ một người đàn ông sung sướng nhất thế gian và được gửi tới những người tài hoa lỗi lạc đem lại thêm hạnh phúc cho người nhận. Vậy đừng ai làm gián đoạn chuỗi!

Hãy chép thư này gửi cho năm người bạn trai thân nhất của anh. Sau đó đem vợ anh đóng thùng gửi cho người đứng số một trong danh sách. Nếu chuỗi không bị gián đoạn thì trong vòng hai tuần anh sẽ nhận được 5836 người đàn bà đủ mọi quốc tịch, số lượng mà người đàn ông khó tính nhất cũng phải hài lòng.”

Tái bút– Nên nhớ đừng bao giờ làm gián đoạn chuỗi này. Một người đàn ông ở Nữ Uớc chỉ vì làm gián đoạn chuỗi nên vợ ông ta đã trở về.

CÂN THẬN LÀ HƠN

rên quốc lộ dẫn ra biển, một ông già trên năm mươi tuổi lái chiếc Taunus bon bon chạy. Bỗng nhiên

từ trong bụi cây bên đường một tên cướp khẩu các bản trên tay ra hiệu tốp cầm xe lại. Ông già dừng xe, tắt máy bước ra ngoài giờ hai tay lên trên đầu và nói:

– Tôi xin nộp ông một chục ngàn.

Tên cướp chìa súng về phía ông già:

– Tôi không cần tiền. Ông hãy cởi quần áo ra và...

– Sao? Ông bảo tôi... làm sao?

– Nghe lệnh tôi ngay, đừng hỏi lời thôi. Chậm trễ tôi nổ súng.

Ông già mặt tái như tàu lá, quay vào phía xe cho đỡ xấu hổ rồi làm theo lời tên cướp nói. Xong xuôi, ông vừa quay lại thì tên cướp lại giờ súng lên mặt:

– Làm lần nữa!

– Thưa ông tha cho. Tôi già rồi!

– Lần nữa! Có nghe không hay là tôi bắn!

Lần này ông già chật vật cả nửa tiếng đồng hồ mới hoàn tất công tác yêu đương độc tấu. Nhưng tên cướp chưa hài lòng. Y lại hét lên:

– Lần nữa!

Ông già năn nỉ:

– Ông tha cho! Tôi từng này tuổi đầu. Tôi không thể nào làm cách gì hơn được nữa. Tôi không thể cố gắng nữa.

Mặt lạnh như tiền, tên cướp giờ sùng lên, ngón tay để sẵn vào cò hét lớn:

– Một lần nữa hay là chết!

Ông già đành tuân lệnh. Hơn một

giờ trôi qua, ông già muốn lả đi, ngồi thở phì phì bên bờ cỏ. Khi đó tên cướp mới vấy tay ra hiệu. Một cô gái trạc hai mươi tuổi rất xinh đẹp, quyến rũ từ trong bụi cây bước ra, trèo lên xe. Tên cướp bây giờ mới tươi cười bảo ông già:

– Thôi bây giờ thì được rồi. Ông lên xe đi và cho em gái tôi quá giang ra Vũng Tàu.

HÀ TIỆN

Một thương gia Hoa Kỳ dẫn vợ sang Ba Lê du lịch và luôn thể làm một vài công việc buôn bán.

Sau hai ngày đưa vợ đi sắm sửa đồ trang sức và thăm thú các danh lam thắng

cảnh của thủ đô Pháp quốc thương gia được vợ chấp thuận cho một buổi tự do đi lo công việc một mình.

Lợi dụng thời gian này, thương gia tới một hộp đêm xả hơi. Thấy một chiêu đãi viên khá đẹp ông gạ mời cô ta tới bàn ông.

Cô gái đòi 100 đô la. Nhà buôn Mỹ vốn quen tính toán, trả giá từ mười, hai mươi và ngừng lại ở mức 30 đô la. Cuộc thương thuyết không thành nhà buôn tiếc tiền, bèn trở về khách sạn với vợ.

Tối hôm sau, hai vợ chồng thương gia Mỹ lại tới hộp đêm cũ để dự khán một chương trình ca vũ đặc biệt. Sau màn ca vũ thứ nhất, thương gia chợt thấy cô gái hôm qua tiến tới gần bàn vợ chồng ông. Cô đi qua, liếc thấy ông khách cũ, bèn bấu môi nói một mình:

– Hà tiện bấy chục đôn, chả trách
kiếm được bà già đẹp đến thế!

TRÊN HÀNH TINH LẠ

 Phi hành gia trái đất đáp xuống
một hành tinh lạ. Chàng bách
bộ quan sát phong cảnh, bất chợt thấy
một thiếu nữ thật đẹp đang ngồi lắc lắc
một chiếc hộp hình thù quái dị. Phi hành
gia bước tới gần.

– Chào cô, tôi là người dưới trái đất
rất hân hạnh được lên thăm hành tinh
của cô.

– Trông anh cũng giống hệt như đàn
ông trên hành tinh này. Còn tôi anh trông
có giống đàn bà dưới trái đất không?

Cô gái vừa nói vừa kéo chiếc voan phủ mặt. Nhà phi hành ngẫm nghĩa thật lâu rồi đáp:

– Cũng giống hết đàn bà trái đất... Nhưng cô lắc mãi cái hộp kia làm gì thế?

– À, tôi chế tạo trẻ con. Cứ lắc thế này chừng một giờ sẽ có một đứa trẻ trong hộp chui ra.

Phi hành gia mỉm cười:

– Trên này chế tạo con nít lạ nhỉ. Ở trái đất chúng tôi làm cách khác.

Cô gái hành tinh lạ trở mặt ngạc nhiên:

– Làm thế nào mà lại khác chúng tôi.

Nhà phi hành gia trái đất giảng giải cho cô gái về lễ âm dương, tục cưới hỏi, tân hôn, trăng mật của người dưới trần.

Cô gái nghe nói có vẻ rất thích thú. Và cuối cùng anh chàng phi hành từ trái đất thuyết phục cô gái cùng chàng vào trong một hốc đá thực hiện cụ thể cuộc mây mưa liên hành tinh kỳ diệu.

Độ mười phút trôi qua, cô gái và nhà phi hành từ trong hốc đá bước ra. Nét mặt cô gái hiện rõ vẻ vui tươi sáng khoái. Cô kéo vai người đàn ông xuống thủ thỉ:

– Lạ lùng thật anh ạ! Thế nhưng đứa trẻ đâu?

Nhà phi hành đáp:

– Muốn có một đứa trẻ không phải công việc trong dăm phút. Cần phải chờ chín tháng nữa.

Cô gái trố mắt, nhõng nhẽo:

– Chín tháng! Thế tại sao anh lại ngưng ngang vậy?

NÀNG XỨNG VỚI TA

Khi tướng De Gaulle còn làm tổng thống Pháp, ông tin tưởng rằng ông là nhất rồi, sẽ không ai có thể thay thế ông được. Vì vậy trong những lúc họp hội đồng nội các không một vị tổng, bộ trưởng nào đề cập tới người kế vị De Gaulle mà chỉ lo chuyện nếu ông chết đi sẽ chôn cất ở đâu. Một lần, tổng trưởng quốc phòng muốn làm đẹp lòng vị tổng thống của ông bèn đề nghị nếu De Gaulle chết sẽ làm lễ quốc táng cạnh Nã Phá Luân đại đế. Nhưng De Gaulle nhăn mặt:

– Đâu được, một người có công với tổ quốc như ta mà lại nằm cạnh tên hạ sĩ đã thất bại trong trận đánh cuối cùng đó

sao? Không đời nào!

Thủ tướng Pompidou thấy De Gaulle không hài lòng bèn đón ý nói nên an táng tổng thống trong nghĩa trang Chiến Sĩ Vô Danh.

De Gaulle gắt:

– Các ông giỡn hay sao vậy. Sự nghiệp cứu quốc lừng lẫy như ta mà nằm bên cạnh những kẻ vô danh ư?

Ngoại trưởng Couve de Murville lúc đó bèn trở tài ngoại giao, đề nghị nên an táng De Gaulle bên cạnh mộ nữ liệt Jeanne d’Arc. Nét mặt De Gaulle tươi hẳn lên. Ông gật gù lẩm bẩm nói một mình: “Bên cạnh Jeanne d’Arc... Được... Đề nghị này có thể chấp nhận”.

Rồi sau vài phút suy nghĩ, ông nói:

– Ờ, kể ra thì nàng cũng xứng với ta.

LIÊN HỆ SINH LÝ

Một nữ sinh viên y khoa thủ thỉ
với bác sĩ giáo sư:

– Thưa bác sĩ, em hỏi riêng bác sĩ câu này mà em không muốn hỏi trong giảng đường. Giữa bộ phận sinh lý phụ nữ và đôi mắt có liên hệ gì một thiết với nhau không?

Bác sĩ ngỡ ngác hỏi lại:

– Tôi không hiểu ý cô định nói gì. Còn trên phương diện thuần túy y học tôi không thấy có liên hệ gì giữa hai bộ phận ấy.

– Thưa bác sĩ, đầu đuôi nó như thế này. Thật khó nói quá... Đêm qua anh

bạn trai của em đưa em đi chơi rất khu-
ya ở một nơi vắng người. Anh năn nỉ van
xin mãi, em nể quá chiều lòng anh ấy,
Nhưng sau đó em khóc, khóc mãi không
thôi.

XIN NĂN LẠI BỘ NGỰC

Một thiếu phụ trạc ngoài tứ
tuần, rất thích ăn diện theo
mốt. Bà rất ghét áo dài, chỉ mặc đồ đầm
mà thôi. Một hôm vừa may xong chiếc
mini duýp rất ngắn bằng thú hàng rất
sang, bà vận ngay, dạo mát Bô Na. Bà đi
tới đâu mọi người đều ngó theo bà. Bà
khoái lắm, mặt nghiêng nghiêng hơn hờ.

Bỗng một cảnh sát viên tới gần lịch sự giờ tay chào, và hỏi căn cước. Xem xong anh lắc đầu:

– Bà bốn tư tuổi mà ăn mặc thế này.

Thiếu phụ lườm người cảnh sát:

– Thế có đạo luật nào cho phép con gái mặc váy ngắn mà cấm người lớn tuổi mặc để đi dạo phố hay không?

– Thừa bà luật không cấm, nhưng tôi thiết nghĩ trước khi mặc duýp ngắn bà nên tới mỹ viện nắn lại bộ ngực... vì rằng nó đã dài ra ngoài duýp.

SỰ KHÁC NHAU

Đố các bạn phân biệt được sự khác nhau giữa người đàn bà và một cái chai?

Dễ quá! Cái chai thì bao giờ cũng đổ đầy nước xong rồi mới đóng nút, còn người đàn bà thì trái lại.

TÔI CŨNG CẦN NGỦ

rên chiếc phi cơ phản lực Boeing 707 bay đêm, một thiếu phụ rất hấp dẫn vận mini duýp nằm dài trên ghế, tựa đầu trên thành ghế rồi bấm nút cho ngả về phía sau. Bà nói với khách đồng hành:

– Sáng mai tới Vọng Các tôi bận nhiều công việc lắm, tôi phải ngủ một tí mới được.

Rồi bà nhắm mắt, vắt tay che ngang

mặt. Máy bay lên cao dần. Người đàn bà vẫn nhắm mắt nhưng chốc chốc lại cựa quậy, cọ hai chân vào nhau làm chiếc duýp ngán cuộn lên cao để lộ cặp đùi non trắng nõn. Một giờ, hai giờ trôi qua người đàn bà ngủ vẫn không ngon giấc, vẫn cựa quậy, chiếc duýp càng cuộn cao thêm.

Khi ấy, người đàn ông ngồi ở ghế đối diện với thiếu phụ đột nhiên đứng dậy tìm trong va li một chiếc mền nhỏ, tiến tới gần thiếu phụ nhẹ nhàng dờ mền ra, đắp lên mình thiếu phụ. Thấy động, người đàn bà mở choàng mắt hết hoảng. Nhưng bà chưa kịp la thì người đàn ông đã ôn tồn nói:

– Thành thực xin lỗi bà. Nhưng ngày mai tới Vọng Các tôi cũng bận nhiều công việc lắm nên tôi cũng cần ngủ một chút.

ĐỪNG Ở TRÊN LẦU

Một cặp vợ chồng mới cưới thuê một căn phòng khách sạn hạng sang nhất thủ đô để hưởng thú tân hôn. Đêm tân hôn trôi qua. Sáng sớm hôm sau một cô bạn thân của cô dâu gọi điện thoại tới chúc mừng. Cô bạn này chưa chồng, chưa biết thú tân hôn ra sao, nên sau vài câu xã giao bèn hỏi đêm qua cô dâu dễ chịu, thoải mái không?

Cô dâu thở dài trả lời:

– Mệt muốn chết mày ơi! Suốt từ chập tối tới sáng hết lên lại xuống, lên lại xuống, vào rồi ra, vào, ra! Bực mình muốn chết được!

Rồi hạ thấp giọng cô dâu nói thêm:

– Đến lượt mày lấy chồng có phải thuê khách sạn trong đêm tân hôn, tao khuyên mày đừng bao giờ nên lấy buông ở trên lầu gần thang máy nhé!

CON KIẾN TÀI BA

Một tù nhân bị kết án bốn mươi năm khổ sai. Khi mãn hạn tù ông đã trở thành một ông già tóc hoa râm, Điều an ủi nhất của ông là trong thời gian dài ở trong tù, ông đã dạy được giống kiến vàng hát xiếc. Ông xuýt một tiếng sáo, con kiến quay sang trái, huýt một tiếng khác nó quay sang phải. Theo

tay ra hiệu của chủ, con kiến nhảy về phía trước hoặc lùi về phía sau.

Ra khỏi nhà tù, không có một thân nhân nào chờ đón. Ông già cô đơn chỉ có độc nhất con kiến làm bầu bạn. Ông vào quán nước gọi một chai la ve. Ông nhẹ nhàng đặt con kiến xuống bàn rồi vẫy người chủ quán lại gần chỉ vào con kiến, nói:

– Coi này...

Người chủ quán tưởng ông khách chê bàn dơ, lễ phép xin lỗi khách và dùng ngón tay giết chết con kiến.

CÓ GÌ KHÁC KHÔNG?

Một quân nhân Mỹ sang chiến đấu ở Việt Nam. Anh không mang vợ theo và vợ anh rất hay ghen nên cứ ba ngày anh lại nhận được một lá thư từ Mỹ quốc gửi qua hạch hỏi về những trò giải trí của anh tại Việt Nam. Lá thư mới nhất của vợ anh có những dòng như sau:

“Em biết hết rồi, anh đừng nói dối! Em biết là anh đi phản bội em. Em hỏi thực anh cứ những cô đó có cái gì hơn em không? Anh trả lời em ngay đi!”

Tuân lệnh vợ, người lính xa nhà bèn lấy giấy bút trả lời, có câu như sau: “Các cô ấy cũng có những cái gì em có! Không có gì hơn cả! Chỉ tiện một điều là có ngay ở đây!”

XA LẮM

Một người cụt tay bước vào quán nước.

– Ông bán cho một ly cam tươi. Người bán hàng vào trong một lát rồi trở ra với ly cam tươi đầy ắp.

Ông khách tàn phế nói:

– Tôi bị cụt cả hai tay, phiền ông cầm giúp ly cam cho tôi uống được không?

Người bán hàng hỏi:

– Được! Được! Ông để tôi giúp ông mà! Trời bắt ông tội nghiệp!

Khi uống hết ly nước ông khách nói thêm:

– Bây giờ phiền ông lấy khăn tay trong túi quần tôi lau hộ cái miệng tí nhé!

Người bán hàng làm theo lời khách.

Ông khách tỏ vẻ hài lòng thở phào một cái rồi nói tiếp:

– Bây giờ xin ông vui lòng móc hộ cái bóp ở túi sau, ông mở ra và tính tiền giùm!

Sau khi lấy đủ tiền người bán hàng bỏ bóp trả lại túi quần ông khách, ông khách cảm ơn chủ quán:

– Què cụt như tôi nghĩ lắm thật khổ. Đi đâu làm gì cũng phải nhờ người khác. Gặp người dễ tính như ông thật là may mắn. Tôi cảm ơn nhiều lắm. A xin lỗi, nhà có cầu tiểu không nhỉ?

Người bán hàng trợn mắt lên trả lời vội vã:

– Thưa, nhà này chật chội quá nên

tôi không có xây cầu tiểu. Phiền ông đi theo con đường này bỏ qua độ hai dãy nhà thì tới cầu tiểu công cộng.

CÒN ÔNG BÀ THÌ SAO?

Ai ông bà dẫn 12 đứa con vào một tiệm bán đồ gỗ:

– Tôi có 12 cháu mà đêm ngủ chung chúng nó hay đánh nhau quá. Ông làm ơn bán cho tôi sáu cái giường hai tầng: một cái cho hai đứa lớn, một cái cho hai cháu 15 tuổi, một cái cho hai đứa 12 và 13 còn ba cái cho sáu đứa nhỏ.

Ông chủ tiệm hỏi lại:

– Thưa, xin lỗi ông bà về phần ông bà có cần một cái nữa không ạ!

XÀI SANG

Hai nhà tỷ phú bước vào tiệm xe hơi. Công chúng đang bu quanh một chiếc xe kiểu mới ngắm nghía trầm trồ khen ngợi. Hai nhà tỉ phú cũng ngắm nghía một lát rồi bảo nhau:

– Này cái xe trông được đấy chứ. Chúng mình mua xài chẳng?

– Ờ! Thử hỏi giá coi!

Hai người tới bàn giấy ông chủ tiệm:

– Ông cho biết cái xe hơi trắng kia giá bao nhiêu?

Ông chủ nhìn quần áo hai người khách tỏ vẻ coi thường rồi đáp:

– Đắt lắm các ông ạ! Đây là xe kiểu

Elliott Fischer Plymouth.

– Nghe kiểu xe lạ quá! Chúng tôi chưa thấy nói bao giờ.

– Các ông làm sao biết kiểu xe này được. Đây là một chiếc xe đầu tiên của Mỹ được chế tạo theo mẫu đặt trước của hãng tôi. Cả thế giới chưa có cái nào như vậy. Kiểu này dành cho các tỉ phú mà thôi.

– Thì ông cho biết giá đi xem nào.

Ông chủ tiệm cười:

– Hai ông hỏi thì chiều khách phải trả lời. Nhưng khi nghe giá các ông đừng xiu nhé!

– Được ông cứ nói.

– Xe này nếu kể cả thuế thì tính tròn bảy mươi triệu.

Một trong số hai tỷ phú gặt gù:

– Bảy mươi triệu! Cũng được! Đâu có đất! Xin ông làm thủ tục bán cho chúng tôi chiếc xe này.

Nói xong nhà tỷ phú thò tay toan móc ví kiểm cuốn chi phiếu, nhưng bạn ông đã chặn lại:

– Thôi anh để tôi trả cho. Lần này đến lượt tôi vì đêm qua anh đã trả tiền nhậu rồi.

KHÉO HƠN BÀ NHÀ

Một du khách Pháp lần đầu tiên tới Nữ Ước rất thán phục các loại máy tự động của nước bạn. Ông thử đủ các loại từ máy bán thuốc lá,

máy đổi tiền, máy cân, máy chiếu bóng tự động, v.v...

Một hôm trong lúc chờ xe điện ngầm, ông rất ngỡ ngàng trước một cái máy lạ lòng với hàng chữ: Máy này khéo hơn bà xã ở nhà. Ông đứng ngẩn ngơ và rất ngạc nhiên khi thấy một người đàn ông tới gần máy từ từ mở cúc quần đứng sát người như ôm ghì lấy máy rồi bỏ một đồng tiền cạch vào lỗ thùng phía trên máy. Một phút sau hẳn hớn hỏ cái cúc quần lại rồi quay đi.

Tò mò người du khách Pháp cũng cởi cúc quần tới gần máy đứng sát máy như người đàn ông trước, rồi bỏ một đồng tiền cạch vào lỗ. Bỗng người du khách kêu rú lên cong người lại và người ta thấy một chiếc cúc quần khâu chặt vào nơi bộ phận xúc cảm nhất trong cơ thể ông.

KHÔNG PHẢI ĐỂ BÚ

Ông khách cần nhần:

– Dở không chịu được. Dai như quai guốc vậy! Thế này mà ông nói với tôi rằng thịt bê thui.

Ông chủ tiệm hùng hồn cãi lại:

– Tôi cam đoan với ông đúng là thịt bê mà. Trước khi mua về làm thịt chính mắt tôi đã quan sát hàng tuần lễ liền, chính mắt tôi trông thấy nó đuổi theo mẹ nó để đòi bú mà!

– Đúng! Tôi cũng tin lời ông là ông có quan sát nó kỹ càng trước khi mua về làm thịt. Nhưng tôi sợ rằng nó chạy theo một con bò cái không phải là để đòi bú.

CHỮA NGÁY

Hai cô bạn gái cùng mới lấy chồng, và cả hai người đàn ông đều có tật ngủ hay ngáy. Vài tháng sau nhân dịp tâm sự một cô hỏi:

– Mà làm cách nào mà chồng mà hết ngáy hay quá vậy.

Cô bạn cười mỉm:

– Tao không để cho anh có thì giờ nữa.

MUA CHO AI

Một em nhỏ vào tiệm thuốc Tây hỏi mua một gói dụng cụ vệ sinh, thứ dành riêng cho phụ nữ dùng

trong mấy ngày trong tháng. Người bán hàng sau khi nhận tiền rồi, hỏi thêm:

– Em mua cái này cho má em hay cho chị em?

Đứa trẻ ngẩng mặt trả lời có vẻ tự tin:

– Thưa ông, tôi mua cho tôi.

Người bán thuốc ngọt ngào:

– Sao? Em đâu có cần dùng đến cái này!

– Thưa! Có chứ!

– Thế em dùng để làm gì?

– Thưa ông, để vẫn có thể tiếp tục cưỡi ngựa, vẫn có thể chơi bóng bàn, vẫn có thể bơi lội và chạy nhảy suốt tháng không có gì trở ngại đúng như lời quảng cáo.

NGHỈ HÈ

Nữ giáo sư vào lớp, kéo duýp ngồi xuống ghế. Bà bắt đầu giảng bài địa lý. Đột nhiên một sinh viên phá lên cười. Bà hỏi lý do:

– Thưa cô tôi vừa trông thấy đùi cô.

Bà giáo sư giận đỏ mặt quát:

– Mời anh ra khỏi lớp ngay. Hai giờ nữa anh mới được trở lại.

Lớp học tiếp tục. Nhưng chỉ năm phút sau lại có tiếng cười khúc khích của sinh viên thứ hai.

Bà giáo hỏi:

– Anh thấy gì mà cười?

– Thưa cô tôi thấy háng cô.

– Anh ra khỏi lớp ngay và tuần sau mới được trở lại học.

Kỷ luật trở lại. Sinh viên chăm chú nghe giáo sư giảng giải. Bà giáo hài lòng vươn vai mỉm cười. Đúng lúc ấy một sinh viên đứng dậy cắp sách đi ra cửa. Giáo sư hỏi:

– Anh đi đâu mà không xin phép?

– Thưa cô tôi đi về nhà. Vì tôi biết rằng với điều tôi vừa trông thấy chắc cô sẽ cho tôi nghỉ ở nhà tới hết hè.

THÂN HÌNH HẤP DẪN

 Một thiếu phụ đang làm cơm trong bếp. Có tiếng gõ cửa. Bà bỏ dở nồi cơm chạy ra. Một người

đàn ông gật đầu chào rất lễ phép rồi hỏi:

– Thưa bà, bà có nghĩ rằng bà có một thân hình rất đẹp và kêu gọi hay không?

Bị hỏi một câu quá bất ngờ người đàn bà sững sờ trong giây lát. Khi đã bình tĩnh trở lại bà liền đóng sập cửa lại không thèm trả lời. Chiều hôm sau lại có tiếng gõ cửa. Vẫn người đàn ông hôm trước, vẫn câu hỏi cũ. Thiếu phụ lại trả lời bằng thái độ lặng thinh. Câu chuyện đó diễn ra suốt một tuần lễ liền. Người đàn bà không chịu nổi nữa bèn kể đầu đuôi với chồng để tìm cách đối phó. Người chồng, hôm sau bèn nấp sau cánh cửa khi thấy tiếng gõ. Người vợ mở cửa:

– Chào bà, bà có thể nghĩ rằng bà có một thân hình rất đẹp và kêu gọi hay không?

Yên chí có chồng đứng sau cửa người đàn bà trả lời mạnh bạo:

– Đúng, nhưng như vậy thì có sao không?

– Thưa, nếu vậy xin bà nói giùm với ông nhà là hãy sử dụng thứ của nhà đi chứ đừng sang ve vãn vợ tôi nữa.

AI ĐƯỢC NUÔI CON

Hai vợ chồng John ra tòa ly dị. Hai người đều đã có một đứa con trai. Tòa tuyên xử lỗi về phần người chồng. Do đó người vợ được nuôi con và người chồng phải cấp dưỡng hàng tháng.

Ông chánh án hỏi người chồng:

– Anh có điều gì muốn nói nữa không?

– Tôi muốn nói tòa đã bắt công khi không cho phép tôi được nuôi con tôi.

– Anh căn cứ vào đâu mà nói như vậy.

Người chồng trả lời:

– Thưa ông chánh án, tôi xin phép hỏi ông chánh án bỏ một đồng hai cắc vào cái máy bán nước giải khát rồi kéo cần. Một hộp Coca Cola rơi ra, thì hộp nước đó là của ông chánh án hay vẫn còn là của cái máy.

CHỮ TƯỢNG HÌNH

Chuyện xảy ra trong một lớp học thời thượng cổ Ai Cập. Cổ nhiên khi đó chưa có chữ loằng ngoằng như chữ Ai Cập bây giờ hoặc các mẫu tự La Mã. Họ học bằng chữ tượng hình. Giáo sư đang đọc chính tả:

– Dân tộc Ai Cập là dân tộc anh dũng cường tráng nhất...

Học sinh lúi húi khắc trên bảng đá những chiến sĩ khỏe mạnh bắp thịt nở nang.

Giáo sư nói tiếp:

– Trong khi các dân tộc khác thì yếu đuối, ẻo lả, bất lực...

Học sinh lại cắm cúi khắc những thân hình gầy gò. Chợt một học sinh từ

cuối lớp giờ tay đứng lên hỏi:

– Thưa giáo sư, bắt lực viết thế nào?
Viết một ngoại thận hay là không có.

SỢ ƯỚT TẮM VÉ SỐ

Một thiếu phụ từ ngoài bước vào nhà trên mình khoác một chiếc áo măng tô mới tinh, loại đắt tiền. Nàng khoe với chồng:

– Cái áo choàng này em trúng số tombola đấy.

Một tuần sau chồng nàng lại thấy nàng đeo một chiếc nhẫn kim cương. Nàng lại giải thích:

– Em mua số kiến thiết trúng lô 50.000 đồng bèn mua chiếc nhẫn này.

Ít ngày sau nàng xe về nhà một chiếc tủ lạnh. Nàng vẫn giải thích là trúng số. Anh chồng hiền từ vẫn cố tin lời vợ.

Một ngày cuối tháng người vợ chuẩn bị đi dự một buổi dạ vũ do quân đội Đồng Minh tổ chức. Nàng nhờ chồng vận hộ nước vào bồn tắm trong lúc nàng lục tìm quần áo.

Khi vào buồng tắm người vợ nhận nhiên thấy trong bồn chỉ có một chút xíu nước, đứng vào chưa ngập mắt cá chân. Nàng hỏi chồng:

– Anh ơi; sao anh lấy cho em ít nước quá thế này nè!

Người chồng thản nhiên đáp:

– Anh sợ lấy nhiều ướt tắm vé số của em.

CÁCH CHẾT

Ba ông già ngồi trong quán nước tán gẫu. Họ nghĩ tới ngày họ sẽ phải lìa đời, và hỏi ý kiến nhau nên chọn cách chết nào lý thú nếu được phép chọn. Ông già thứ nhất, 78 tuổi, lên tiếng:

– Tôi muốn được một chiếc xe nhanh 120 cây số giờ lăn qua mình để lăn đùng ra chết một cách bất ngờ.

Ông già thứ hai, 81 tuổi, phát biểu một ý kiến lạ lùng:

– Tôi muốn xác được tan ra từng mảnh vụn trong một tai nạn hỏa tiễn, khi hỏa tiễn này vừa đụng xuống mặt trăng.

Ông già thứ ba, 90 tuổi, suy nghĩ một lát rồi nói:

– Tôi lại khác các ông. Tôi muốn được chết trong tay một người đàn bà và vì viên đạn của chính người chồng có máu ghen.

TỘI NGHIỆP NGƯỜI MÙ

Một bà sang trọng giàu lòng nhân đạo dừng chân trước một người người hành khất mù, mở sấp lấy 100\$ đặt vào tay người xấu số và an ủi vài câu. Người hành khất kể lể cảnh khổ của mình: già, mù lòa, còn bảy đứa con nhỏ phải nuôi dưỡng.

Người đàn bà tỏ vẻ mũi lòng khuyên giải:

– Thôi chịu khó ráng đi! Cảnh của anh đáng ái ngại lắm, nhưng mỗi người một số phận biết sao bây giờ... À, đã ngèo mà tàn tật sao còn để nhiều thế?

Người hành khất trả lời:

– Thưa bà, cũng chỉ vì mù lòa nên đâu có trông thấy kết quả những hành động của mình.

SÀNH RƯỢU

Một người rất sành rượu khoe với bạn bè rằng anh có thể phân biệt được tất cả các loại rượu khi anh chỉ nhắm một ngụm nhỏ mặc dù hai mắt băng kín.

Bạn bè anh bèn tổ chức một bữa

nhậu, bằng hai mắt anh ta lại rồi cho anh nếm một vài thứ rượu khác nhau. Cử tọa rất thán phục anh khi anh nói vanh vách tên và năm những thứ rượu khi vừa đưa qua mũi anh.

Tùng ly rượu đưa qua anh lần lượt xuống danh:

– Whisky 1927, Martell 1942, Vodka 1950, Gin 1935...

Nhưng bất thành linh anh nhăn mặt nhổ toẹt xuống đất chất lỏng vừa nếm rồi hét lên:

– Trời ơi! Đâu phải rượu, ét xăng mà.

Mấy người bạn nghịch ngợm phá lên cười hô hố, và trả lời:

– Xăng! Anh nói đúng rồi, nhưng xăng gì: Shell, Mobiloil hay Caltex.

DÂY LƯNG TRINH TIẾT

Một vị lãnh chúa trước khi cầm quân viễn chinh đã bắt vợ mang một dây lưng trinh tiết rất tối tân. Loại dây lưng này ngoài đặc điểm thông thường, còn có một bộ phận giống như lưỡi máy chém có thể chém đứt bộ phận của người nam trong trường hợp cưỡng bức.

Sau ba năm chinh chiến vị lãnh chúa ca khúc khải hoàn. Ông xem lại dây lưng của vợ thấy dấu khóa còn nguyên vẹn không có chi đáng khả nghi. Tuy nhiên, ông cũng tập hợp hết quần thần dưới quyền để khám. Sau khi bắt họ ở trần như nhộng vị lãnh chúa quan sát, rồi lắc

đầu vì thấy người nào cũng có một vết sẹo nhỏ ở một chỗ giống nhau trên bộ phận đó. Có lúc vị lãnh chúa mỉm cười khi nghĩ rằng bộ phận chém trong dây lưng trinh tiết rất hiệu quả.

Nhưng khi khám tới người thanh niên cuối cùng, vị lãnh chúa rất ngạc nhiên và mừng rỡ khi thấy chàng trai trẻ này không có vết sẹo như những người khác. Ông nói:

– Anh là một người rất trung thành với ta và đáng tưởng thưởng hơn hết. Anh muốn cái gì ta cho ngay.

Người thanh niên ú ớ đáp không ra tiếng. Thì ra lưỡi anh đã bị cụt một mẫu.

KHI NGƯỜI ĐẸP MUỐN

Một cô gái da trắng chưa đầy 20 tuổi, mơn mớn như tiên nga hớn hở về khoe với mẹ rằng cô vừa được một vị quốc trưởng da đen, hoàng đế Ouagadoudou, tỏ tình và muốn cầu hôn.

Người mẹ lắc đầu:

– Không được con ơi! Con hãy quên câu chuyện đó đi vì con không thể nào trở thành vợ một người da đen, dù người đó là vua chúa.

Cô gái ngán ngừ:

– Nhưng con làm sao từ chối được vì anh ấy rất có quyền thế và yêu con.

– Không có gì khó con ạ! Bây giờ con đòi hán ta nếu thực yêu con thì phải tặng

con một món đồ gì quý giá, đắt tiền, một thứ đồ mà con biết hẳn không thể thỏa mãn được như vậy hẳn sẽ chán nản. Con thử đòi một chuỗi kim cương chẳng hạn.

Nghe lời mẹ, ngày hôm sau cô gái lại gặp vị hoàng đế da đen. Đến tối cô trở về nhà cô đeo một chuỗi kim cương lấp lánh. Cô khoe với mẹ:

– Má ơi, lời khuyên của má không hiệu quả rồi. Con vừa ngỏ ý, anh ấy liền vào trong nhà lấy ra một chuỗi kim cương tặng con và nói: “Khi Ouagadoudou đã yêu, Ouagadoudou sẽ làm tất cả những gì mà người yêu muốn”.

– Được, nếu vậy mai con lại tới thăm hẳn và đòi hẳn mua tặng một chiếc du thuyền dài bốn mươi thước xem hẳn có làm nổi hay không?

Đêm sau cô gái lại hôn hờ trở về:

– Má ơi, anh ấy đã mua chiếc du thuyền dài bốn mươi thước cho con rồi. Anh ấy bảo thứ bảy này con tới Saint Tropez lãnh du thuyền. Anh ấy vẫn nói: “Khi Ouagadoudou yêu, Ouagadoudou mua bất cứ cái gì người yêu muốn”.

Bà mẹ suy nghĩ mãi không biết làm cách nào để ngăn cản cô con gái. Bà vốn là người kỳ thị chủng tộc rất nặng.

Hơn một giờ sau bà mỉm cười bảo con gái:

– Thằng đó điên rồi. Nhưng nó sẽ thua má. Bây giờ con nghe má mai lại tới gặp hấn lựa lời nói khéo với hấn rằng con yêu hấn lắm sẵn sàng thành hôn với hấn nhưng yếu tố sinh lý cũng là một yếu tố căn bản của hạnh phúc. Con nói khéo

léo cho hắn biết rằng đàn bà Mỹ rất đa tình và con chỉ có thể yêu một người đàn ông cũng đa tình và... và... ít nhất cũng phải có chiều dài ba mươi phân. Con hiểu ý má chú? Như vậy hắn sẽ phải từ bỏ ý định ngông cuồng đòi cưới con và cũng không oán hận gì con nữa.

Tối hôm sau, cô gái hốt hải chạy về với mẹ:

– Má ơi, kinh khủng quá má ơi! Con vừa nói dứt câu anh ấy vô lấy một con dao phay, chạy vào nhà trong và bảo con: “Em chờ anh! Khi Ouagadoudou đã yêu, Ouagadoudou sẵn sàng chặt bớt theo ý người yêu!”

THÚ VUI CỦA NGƯỜI MẸ

Các nhà luân lý cũng như các bà hiền mẫu thường ca tụng những thú vui của người đàn bà khi làm mẹ. Nào là những khi con mình ăn no chóng lớn, nào khi chúng được thầy giáo khen ngợi, nào là những lúc ríu rít mừng rỡ khi mẹ chúng đi làm về v.v...

Nhưng có một thú vui đậm đà nhất mà các bà mẹ thường quên không hay nhắc tới là lúc đồng hồ điểm mười một giờ khuya, khi tất cả các con bà đều đã ngủ say mê mết. Và chồng bà hãy còn thức nằm đọc báo.

ĐÂU CÓ TỘI TÌNH GÌ?

Vợ chồng Hải rất xung khắc, cãi nhau đánh nhau như cơm bữa. Nhưng được cái hai anh chị cũng hòa nhau rất mau. Cãi nhau sáng thì trưa lại quen, cãi nhau trưa thì chiều cười với nhau.

Một trưa nọ, Hải nhậu say lè nhè về nã tiền vợ, chị vợ không chịu. Hai vợ chồng cãi nhau rồi ẩu đả. Hải sử dụng cả chân tay đấm, đá và tát vợ. Chị vợ phản ứng bóp lại và cắn chồng. Anh chồng cũng cắn lại vợ.

Hai vợ chồng giận nhau suốt buổi chiều. Tối tối cũng chưa ai thèm nói với ai. Lúc lên giường ngủ hai người cũng xây lưng vào nhau không thèm lên tiếng.

Nhưng tới gần nửa đêm thì hòa bình vẫn hồi. Tiếng người vợ nói đầu tiên có vẻ còn hờn dỗi:

– Cái tay này ban trưa tát bà, xê ra!

Im lặng một lát, rồi lại thấy tiếng chị vợ:

– Cái chân này ban trưa đá bà, xê ra!

Lại êm. Có tiếng cửa mình nhưng tiếng nói của người chồng vẫn vắng.

– Cái miệng này ban trưa cắn bà, xê ra!

Chiến tranh lạnh vẫn tiếp diễn.

Những tiếng động tiếp tục. Và mười lăm phút sau tiếng chị Hải có vẻ dịu hơn.

– Ờ, cái gì ban trưa nó không có tội tình gì, được!

VẼ KHỎA THÂN

Một luật sư dẫn cô con gái lớn vào phòng triển lãm tranh. Bỗng nhiên ông trở mặt lạnh người khi thấy một bức tranh vẽ một thiếu nữ khỏa thân nằm trên giường với dáng điệu rất khêu gợi. Ông quay phắt lại cô con gái:

– Thủy! Con quen với họa sĩ vẽ bức tranh này hả?

Cô gái cúi mặt:

– Dạ.

– Sao con liều lĩnh thế dám nằm khỏa thân cho người ta vẽ.

– Thưa ba, oan con. Con thể với ba là không bao giờ con khỏa thân để làm mẫu cho họa sĩ vẽ cả.

Người cha giận dữ:

- Thế tại sao lại có bức tranh này?
- Thưa ba chắc ảnh vẽ theo ký ức.

CHẾT CHÓ

 Phan và Tuấn đang ngồi uống bia ở quán bia bên Bạch Đằng. Phan nói:

– Tôi có cái dạ dày thật tốt. Ăn cái gì cũng tiêu phăng phăng. Không bao giờ bị đau bụng đau bao gì hết. Ăn gạch cũng tiêu ngay.

Bực mình vì tính nói dóc của bạn, Tuấn lén bỏ một cục chì vào cốc bia của Phan. Phan cầm cốc uống và uống luôn cả cục chì.

Đêm ấy Tuấn nằm mơ thấy Phan chết vì cục chì đâm thủng ruột. Tuấn hơi lo sáng hôm sau vừa thức dậy Tuấn vội vã đến ngay nhà Phan và thấy Phan đang đứng cạo râu ở trước gương. Vững dạ Tuấn hỏi bạn:

– Thế nào đêm qua không có chuyện gì chứ?

– Không! Không có chuyện gì cả.

– Thế sáng nay có sao không?

Phan cười:

– Chẳng có gì quan trọng. Chỉ có lúc ra sau, tôi đánh rắm bật ra một cục chì làm chết mất hai con chó.

QUÁ GIANG XE

Một thiếu nữ xinh đẹp đứng bên quốc lộ có ý chờ xe. Một người đàn ông ngừng chiếc xe Hoa Kỳ trước mặt cô, thò đầu ra hỏi:

– Cô chờ xe đi đâu?

– Dạ, em đi Vũng Tàu.

– Tôi cũng đi Vũng Tàu. Mời cô lên xe đi cùng với tôi.

Thiếu nữ ngoan ngoãn leo lên xe ngồi bên ông chủ. Xe đi được vài cây số, ông chủ bắt đầu đưa tay sang cô gái quá giang. Cô gái dẩy nẩy lắc đầu quây quây.

– Xin ông đừng làm thế. Tôi không phải là người như ông nghĩ đâu.

Ông chủ xe cười tùm để nghị:

– Cô có mất gì đâu? Cô đẹp, tôi yêu cô lắm. Hãy chiều ý tôi, tôi sẽ biếu cô một cái máy vô tuyến truyền hình.

Nét mặt cô gái tươi lên. Cô suy nghĩ: “Ồ, đây là một dịp may. Mà nhà mình chưa có vô tuyến truyền hình”.

Cô trả lời:

– Tôi đồng ý.

Lát sau xe hơi ngừng ở bìa một cánh rừng vắng...

Nửa giờ sau người đàn ông và thiếu nữ rời khu rừng bước lên xe và xe lại thẳng hướng Vũng Tàu lẫn bánh. Qua Rạch Dừa; xe đỗ. Người đàn ông mở cửa xe cho thiếu nữ xuống xe và nói:

– Thôi tạm biệt nhé. Về cái vô tuyến truyền hình thì em đừng lo. Hôm nay

anh đã cho em cái ăng-ten rồi, em ráng chờ chín tháng nữa sẽ có tiếng nói và hình ảnh.

MẤT CHÌA KHÓA

Ai hiệp sĩ Trung Cổ cùng lên đường viễn chinh. Người thứ nhất bảo người thứ hai:

– Vợ anh xấu quá mà sao anh phải dùng dây lưng trinh tiết khóa lại và mang theo chìa khóa đi. Giữa chúng mình tôi nói thật, anh cứ để im đừng khóa cũng chả ai thèm rờ tới.

– Đúng vậy. Vì thế khi chiến thắng trở về tôi sẽ nói dối là mất chìa khóa rồi.

KHÔNG PHẢI TẠI EM

Một thiếu niên tới phòng mạch bác sĩ để xin cắt da quy đầu. Công việc giải phẫu sơ đẳng này nhà chuyên viên y khoa hoàn tất trong vòng mười phút. Xong bác sĩ gọi cô y tá lại bảo:

– Tôi cắt rồi bây giờ cô băng cậu ấy giùm tôi.

Cô y tá vâng lời. Lát sau bệnh nhân chào bác sĩ ra về. Nhưng khi vừa bước qua cửa anh nhăn mặt quay trở lui. Bác sĩ hỏi:

– Cậu sao vậy?

– Thưa bác sĩ băng bị tụt.

Ông bác sĩ quay lại bảo cô y tá:

– Cô băng lại cho cậu ấy đi. Chỉ có công việc giản dị như thế mà cô làm cũng không xong.

Cô y tá không cãi. Cô dẫn bệnh nhân vào phòng. Vài phút sau băng xong, thiếu niên chào bác sĩ lần thứ nhì rồi ra về. Nhưng cũng như lần trước vừa bước qua bậc cửa, anh ta lại nhẵn mặt quay trở vào. Bác sĩ hỏi:

– Băng của cậu lại tụt?

Thiếu niên gật đầu, mặt ửng đỏ.

Không nén giận được nữa bác sĩ gắt:

– Cô Loan! Cô băng giùm tôi lần nữa đi. Lần này băng cẩn thận một chút giùm tôi. Nếu chỉ có công việc đó mà cô cũng không làm nổi thì làm y tá làm gì nữa.

Cô gái cũng không nén được sự uất ức ghen ngào trả lời:

– Thưa bác sĩ đâu phải lỗi tại em. Lần nào em cũng băng rất cẩn thận, nhưng tại cậu ta..

KHỞI ĐẦU

Một người đàn bà có một tủ quần áo với không biết cơ man nào là quần áo sang trọng đắt tiền thường bao giờ cũng chỉ bắt đầu với một chiếc quần lót rất nhỏ.

CÔ KIỂU MẪU

Họa sĩ Tô Lan, Giám đốc trường Mỹ thuật X, một lần thuê một

thiếu nữ rất đẹp làm kiểu mẫu tại Giảng đường của ông.

Nàng khỏa thân trước 25 sinh viên. Theo thường lệ, sinh viên phải nhắm một mắt, giơ bút chì lên trước mắt lấy kích thước thiếu nữ rồi mới vẽ.

Khi lớp học tan, thiếu nữ hốt hải tìm họa sĩ Giám đốc trường:

– Thưa ông, học trò của ông quá tệ. Tôi không thể nào làm kiểu mẫu tới lần thứ hai.

– Họ đã làm gì xúc phạm đến cô.

Thiếu nữ trả lời:

– Trong khi vẽ tôi họ đã giơ tất cả chiều dài bút chì ra nháy và ra hiệu với tôi... Thưa ông, giá một hay hai sinh viên còn được. Chứ đằng này cả 25 người.

CÁI HÔN

Câu chuyện xảy ra trên một toa xe lửa trong thời chiến tranh. Trên toa xe lửa có một bà già, một thiếu nữ xinh đẹp, một quân nhân Đức và một người Pháp. Đột nhiên người Pháp nảy một ý tưởng trên người lính Đức. Vừa vặn xe lửa đi qua một quãng đường hầm tối om.

Người ta nghe thấy “chút” một tiếng hôn và tiếp theo một cái tát. Mọi chuyện vừa xảy ra xong, thì xe lửa ra khỏi hầm.

Bà già nghĩ thầm: “Hai người đàn ông kia xấu quá. Họ định hôn cô gái nhưng cô không chịu và đã chống lại”.

Cô thiếu nữ nghĩ thầm: “Hai người đàn ông kia xấu quá. Dám hôn cả bà già

để bà ấy tát cho một cái”.

Người lính Đức nghĩ thầm: “Thằng Tây thế mà sướng. Nó hôn cô gái mà mình bị tát oan”.

Người Pháp nghĩ thầm: “Mình hôn tay mình rồi mình lại tát anh lính Đức một chiếc, thế mà chả ai nói gì mình cả”.

ÁO MĂNG TÔ

Loan nói với Thủy:

– Năm này nhiều kiểu măng tô đẹp nhưng đắt quá. Tuy vậy tao cam đoan với mày sang năm tao sẽ có một cái thật đẹp với bất cứ giá nào Quả nhiên mùa đông năm sau Loan có cái măng tô như ước muốn. Chỉ phiền một nỗi Loan không thể cài được khuy.

THAM NHƯNG

Quận cảnh sát tổ chức một cuộc bố ráp, để lòng bắt đào binh, du đảng, thanh niên trốn quân dịch.

Tôi một căn nhà nọ có tin mật báo trong nhà có một thanh niên trốn quân dịch đang ẩn nấp, viên trưởng toán đích thân lục lợi trong căn nhà khả nghi.

Tôi góc phòng ông thấy một cái lu rất lớn, ông nghi có thể có người núp trong đó, bèn mở nắp lu lên. Từ trong một cái đầu đội một cái thau nhỏ nhô lên. Trong lòng thau có một gói tiền 10.000đ và một tờ giấy nhỏ. Viên trưởng toán cầm tờ giấy đọc: “Xin quý vị thông cảm về chút quà mọn của tôi”. Xong ông cầm gói tiền bỏ vào túi, xé bỏ tờ giấy, đập nắp lu lại rồi

ra khỏi căn nhà như không có chuyện gì xảy ra.

Mấy hôm sau một cuộc bố ráp lại được tổ chức. Căn nhà khả nghi lại bị lục lọi. Viên phó trưởng toán mở nắp lu thì cái thau từ từ hiện lên với tờ giấy viết những dòng chữ cũ và một gói bạc 5.000đ. Theo gương xưa viên phó trưởng toán lượm gói bạc cho vào túi rồi rời khỏi nhà.

Cuộc bố ráp lần thứ ba được tổ chức do ông phường trưởng hướng dẫn. Tới căn nhà cũ mở lu ra ông vẫn thấy thanh niên phạm pháp còn trốn trong đó. Và lần này trong lòng thau chỉ còn gói bạc 2.000 đ.

Cuộc bố ráp lần thứ tư kém hẳn phần hào hứng, chỉ do một đoàn viên Nhân Dân Tự Vệ cầm đầu. Vào căn nhà xưa,

anh Nhân Dân Tự Vệ theo lời đồn đại tiến ngay tới góc phòng mở vội vĩa mấy chiếc lu. Một cái đầu nhô lên. Chiếc thau hiện ra dưới mắt người lính trẻ. Anh ngạc nhiên vì không thấy có gói tiền như lời đồn mà chỉ có tờ giấy nhỏ mà thôi. Anh cúi xuống cầm tờ giấy lên xem lần này tên tội phạm trốn lính này viết những gì. Nhưng tờ giấy nhỏ đó chỉ là một tờ giấy cầm đồ.

CHỈ MỘT LẦN

Dại đội nhảy dù tập hợp tại sân bay trước khi lên phi cơ tham dự một cuộc hành quân. Viên đại đội trưởng sau khi thuyết trình cho binh sĩ thuộc quyền về tầm mức quan trọng của

cuộc hành quân cùng những công việc phải làm khi nhảy xuống đất, ông kết luận:

– Các anh phải thận trọng không được cầu thả, sơ sót, lẫm lẫm. Các anh nên luôn luôn nhớ rằng trên đời này chỉ có hai hạng người có thể phạm cùng một lỗi lầm chỉ có một lần đó là đó là binh sĩ nhảy dù và các nàng trinh nữ.

CHO NÓ MỘT BÀI HỌC

Còi báo động rú lên. Phi cơ địch ào ào bay tới dội bom xuống thành phố. Dân chúng ào ào chạy xuống những căn hầm trú ẩn tối om bên lề đường.

Vài phút sau báo động rút, mọi người

chui ra khỏi miệng hầm. Một thiếu phụ
túm túm cười nhõng nhẽo trách chồng:

– Anh kỳ quá, vợ chồng lúc nào mà
chẳng được. Sao hôm nay cao hứng gì
mà ở dưới hầm sợ thấy mồ mà còn... thế
được.

Người đàn ông há hốc miệng, ngo
ngác:

– O... ơ, anh có làm gì đâu. Anh ngồi
cách em mấy người mà... Thôi chết, chắc
có thằng khốn nào lợi dụng lúc hỗn độn...
Trời ơi, nếu anh mà biết nó là thằng nào,
anh sẽ cho nó một bài học.

Người vợ vẻ mặt mơ màng như còn
tiếc rẻ chuyện vừa xảy ra trong hầm tối,
chép miệng bảo chồng:

– Thực ra anh chả có điều gì phải dạy
hắn cả, mà trái lại thì đúng hơn.

KHÁT NƯỚC

rận đánh vừa kết liễu. Một người lính Việt dìu một người lính Mỹ vào làng. Làng hoang vắng tiêu điều xơ xác. Dân chúng đã tản cư khỏi làng từ nhiều ngày trước khi xảy ra giao tranh. Kiểm mãi hai quân nhân Việt, Mỹ gặp một sản phụ mới sanh hơn tuần lễ nên bắt buộc phải ở lại không tản cư. Thiếu phụ nằm trên giường cho con bú. Thấy hai người lính bước vào bà hốt hoảng đứng dậy nhưng khi nhận ra là quân nhân Đồng Minh bà hoàn hồn hỏi người lính Việt:

– Hai ông mệt lắm phải không? Hai ông cần chúng tôi giúp đỡ gì không?

– Tôi không sao, nhưng thằng Mỹ này nó mệt và khát lắm. Bà có gì cho uống một chút.

– Ở đây địch tạm chiếm lâu ngày nên không có gì cả. Rượu không có, nước cũng không vì giếng nước duy nhất trong làng đã bị địch bỏ thuốc độc để cưỡng bách đồng bào tản cư.

Người lính Việt ngấm ngấm một lát rồi nói:

– Thằng Mỹ này có công với đơn vị ta trong cuộc hành quân. Tôi đề nghị bà có thể chiều ý nó cho nó chút nước uống mà người Mỹ ưa thích được không?

Người đàn bà ngờ ngác không hiểu, trả lời:

– Tôi muốn giúp ông lính Mỹ lắm. Nhưng nhà không còn một thứ đồ uống

gì cả, mà tôi có biết thứ gì người Mỹ thích đâu.

Người lính Việt ngập ngừng:

– Tôi muốn nói thứ đồ uống mà người Mỹ ưa thích như sữa tươi chẳng hạn.

Người đàn bà chột hiểu, mỉm cười vui vẻ:

– À tưởng gì, nếu thế tôi sẽ sẵn sàng, đâu có nề hà gì.

Người Mỹ được dìu vào trong nhà. Thiếu phụ cởi áo trật ngực và người lính Hoa Kỳ được một bữa giải khát đầy đủ, đặc biệt. Mấy phút sau người lính Mỹ hồi tỉnh cảm ơn chủ nhà rồi rút.

Người lính Việt lẩm bẩm:

– Cũng may hôm nay hành quân với

lính Mỹ và bà chủ nhà cũng thông cảm cho uống sữa tươi. Giá mà hành quân chung với một ông lính Anh, ông ấy đòi nước nóng để pha trà thì không biết tính sao đây!

NGHĨ GÌ

Người phỏng vấn:

– Xin cô cho biết những hoài bão của người trinh nữ.

Cô gái mười bảy tuổi:

– Lâu quá tôi quên mất rồi.

NGÀY NGHỈ

Chàng gặp một kỹ nữ khá xinh, sau khi hỏi han vài câu đưa nàng đi coi hát ăn nhậu rồi thuê khách sạn ngủ qua đêm. Hôm sau trở dậy chàng rất vui vẻ, tỏ ý hài lòng về cô gái. Chàng hỏi giá tiền để thanh toán, nàng cười:

– Anh khỏi trả tiền vì đêm qua là đêm nghỉ việc mà.

LY DỊ

Chuyện xảy ra trước vành móng ngựa một tòa án bên Pháp. Tòa xử vụ một thiếu phụ xin ly dị chồng. Ông chánh án hỏi:

– Bà cho biết lý do xin ly dị.

– Thưa ông chánh án, chồng tôi là một thiếu tướng hồi hưu, hiện nay làm việc tại Bộ Thông Tin. Ông rất có lương tâm, làm việc rất cần mẫn, thuộc hết mọi công việc lớn nhỏ. Dù đã giải ngũ ông vẫn luôn luôn lo lắng tới tinh thần binh sĩ, tới tiền đồ của nước Pháp tới quốc kỳ Pháp bay phới phới trên cao. Tóm lại tất cả những điều ông lo lắng suy nghĩ ban ngày thì tới đêm cả lúc đi ngủ ông vẫn băn khoăn với chúng. Rồi thỉnh thoảng ngay giữa lúc đêm khuya ông ngủ mê hát âm ỹ bài la Marseillaise.

Ông chánh án ngắt lời:

– Những chuyện đó tôi thấy đâu có ăn nhập gì tới việc bà xin ly dị đâu?

– Thưa ông chánh án ăn nhập lắm chứ. Ông chánh án thử tưởng tượng cảnh một người bà đang đêm mặc quần áo lót

mà phải đứng sừng sững trên giường thì kỳ cục biết chừng nào.

NHÂN KIM CƯƠNG

Liên và Thủy cùng làm cho một hãng thầu ngoại quốc, với mức lương trung bình. Một hôm Liên rất ngạc nhiên khi thấy Thủy đeo một chiếc nhẫn hột xoàn óng ánh trên tay, bèn hỏi:

– Mà lấy tiền đâu mà mua nhẫn hột xoàn thế?

– Khó gì tao làm quen với một thằng thiếu tá Mỹ, đi chơi với nó mỗi một lần rồi nó mua cho tao.

Liên cắn môi suy nghĩ: Chả lẽ mình đẹp hơn nó mà lại chịu thua kém nó sao.

Và chỉ hai tuần sau trên tay Liên cũng thấy óng ánh một chiếc nhẫn kim cương to như của bạn nàng. Thủy mỉm cười hỏi:

– Có nhẫn hột xoàn rồi hả. Gặp thiếu tá Mỹ hay trung tá?

Liên lắc đầu:

– Tao làm quen với mười thằng trung sĩ.

CHỨNG CHỈ CỦA BÁC SĨ

Ông giám đốc công ty nổi giận đập bàn gắt nhân viên ầm ỹ. Ông nói nhân viên đàn ông thì lười biếng, cầu thả, làm việc tắc trách, nữ nhân viên có mấy cô thì cô nào cũng không đứng đắn,

giấy tờ khai là con gái mà thực ra cô nào cũng có hàng tá bồ bịch và nát bầy cả rồi.

Khi bị xúc phạm tới danh dự hai cô gái trẻ nhất trong số các nữ nhân viên đứng dậy ra khỏi hăng. Ba hôm sau một cô trở lại, gặp ông giám đốc.

– Thưa ông, tôi làm việc với ông là để lấy lương nhưng không vì thế mà ông được xúc phạm tới danh dự đời con gái của tôi. Tôi xin nghỉ việc từ hôm nay. Nhưng sở dĩ tôi trở lại là để cho ông xem giấy chứng nhận này và yêu cầu ông bớt ăn nói hồ đồ.

Nói xong, cô rút trong sắc ra một tờ giấy bác sĩ chứng nhận cô còn trong trắng. Viên giám đốc đọc tờ giấy xong ôn tồn nói:

– Việc xin thôi việc là quyền của cô

tôi không có quyền giữ. Nhưng còn tờ giấy chứng nhận đối với tôi không chứng minh điều gì cả. Vì bác sĩ ký từ sáng hôm qua.

ĐIỆN TÍN THẤT LẠC

Sau tám tháng hành quân vất vả, ông thiếu úy được đơn vị trưởng cho nghỉ phép năm ngày về thăm gia đình. Trước ngày đi phép ông cẩn thận đánh điện tín cho vợ biết tin để chuẩn bị đón ông. Nhưng tới ngày phép về tới phi trường ông không thấy vợ đâu. Ông thuê tắc xi vội vã về nhà. Khi vừa đẩy cửa vào ông bàng hoàng thấy vợ ông nằm trên giường ôm một người trai lạ không phải là ông. Giận tím gan ông đóng sầm cửa

lại, ra phố thuê khách sạn và làm đơn ly dị vợ. Ông bố vợ nghe chuyện liền kiểm con rể để khuyên giải:

– Con đừng nóng nảy mà hành động hấp tấp. Con cần biết rõ đầu đuôi câu chuyện. Ba thấy từ trước tới nay ra con vẫn là người chung thủy. Sở dĩ xảy ra chuyện này chắc phải có lý do gì.

Viên thiếu úy nhăn nhó:

– Con nhất quyết rồi. Không có lý do nào cả. Chính mắt con trông thấy. Con bắt được quả tang còn giải thích cái gì.

Ông bố vợ vẫn ôn tồn:

– Con đừng quá nóng. Đã đành con bắt được quả tang vợ còn phạm lỗi. Nhưng vợ chồng ăn ở với nhau, phải rộng lượng tha thứ lỗi lầm cho nhau nếu nó phạm tội lần đầu và có lý do chính

đáng. Con hãy chờ ba gặp nó xem nó nói ra sao.

Anh rẽ xuôi tai:

– Được, vì nể lời ba con bằng lòng chờ đến mai để cha gặp nó yêu cầu nó giải thích tại sao dám khinh nhờn con, tiếp nhân tình ngay trong nhà khi biết là con sắp về.

Tối hôm sau hai người đàn ông lại gặp nhau ở một tiệm ăn. Khi vừa thấy con rể, ông già vợ vỗ ngay lên vai anh ta hớn hở nói:

– Đây con không nghe ba có phải oan cho vợ con không. Mọi chuyện xí xóa hết. Ba biết sợ dĩ nó dám hện thẳng kia ở nhà là nó phải có một lý do.

Viên thiếu úy trở mặt:

– Ba nói rằng nó có lý do?

– Ủ! Vì cái cái dây thép con gửi cho nó, nó có nhận được đâu!

HỘI VIÊN HỘI KHỎA THÂN

Xười phóng viên giơ tay đẩy cửa. Cánh cửa từ từ mở, một thiếu phụ trần truồng như nhộng mời nhà báo vào nhà. Thiếu phụ nói ngay:

– Xin ông cứ tự nhiên. Vì tôi là hội viên hội khỏa thân.

Nắm lấy cơ hội tốt ký giả liền phỏng vấn:

– Xin bà cho biết đã gia nhập hội khỏa thân từ bao lâu rồi?

– Mười lăm năm.

– Bà có gia đình và ông nhà cũng là người trong hội?

– Vâng!

Người phóng viên vừa ghi chép vừa hỏi tiếp:

– Thưa bà tới nay bà được bao nhiêu cháu?

Người đàn bà đáp gọn:

– Mười bảy.

Người phóng viên trố mắt:

– Mười bảy! Nếu vậy phải chẳng lý do khi bà gia nhập hội vì không có thì giờ mặc quần áo.

NHÀ ANH Ở ĐÂU?

Trời đã khuya. Một thanh niên lái Vespa hăm chậm chậm lại bên lề đường nơi có một thiếu nữ đang đứng có vẻ chờ xe.

Thanh niên gật đầu chào cô gái rồi nói:

– Chắc cô đang chờ xe. Cô có thể cho phép tôi đưa cô về nhà được không?

Thiếu nữ trả lời hớn hở:

– Được chứ! Nhà anh ở gần đây không?

UNG THƯ VÚ

 heo kết quả nghiên cứu của một nhóm bác sĩ Mỹ, bảy mươi phần trăm trong số những người đàn bà mắc chứng ung thư vú đều có chống ng-
hiện thuốc lá.

GHEN

 à chủ mắt đỏ ngầu, sục sục với con sen:

– Tao không có bằng chứng gì nhưng tao có linh tính là ông mày phản bội tao. Tao nằm mơ thấy ông mày dẫn con thư ký vào khách sạn Bát Đạt.

Con sen nhăn mặt:

– Thôi con xin bà đừng nói nữa kéo con cũng nổi cơn ghen lên bây giờ.

GIẢI PHẪU

Sau hai giờ giải phẫu kỳ diệu viên bác sĩ đã mang lại ánh sáng cho một nhà tỷ phú bị mù cả đôi mắt đã hai chục năm. Sung sướng tột độ, nhà tỷ phú trả bác sĩ một triệu đồng tiền thù lao. Ngoài ra ông còn xây biểu ông bác sĩ một bệnh viện theo lối kiến trúc tân kỳ nhất. Trước cửa bệnh viện là một hệ thống tượng dài mười thước để tỏ lòng tri ân vị bác sĩ cứu tinh.

Ngày khánh thành bệnh viện được tổ chức vô cùng trọng thể với sự tham dự của các nhân vật tiếng tăm trong chính quyền và y giới trước sự chứng kiến của báo chí, vô tuyến truyền thanh, truyền hình. Giờ khai mạc buổi lễ tới. Nhà tỷ phú kéo bức vải phủ hệ thống tượng. Tất

cả cử tọa đều xuýt xoa trước công trình điêu khắc tuyệt diệu có một không hai. Hệ thống tượng gồm một con mắt khổng lồ dài hơn tám thước. Đồng tử có đường kính rộng hơn một thước bằng pha lê trong suốt. Đứng trước con mắt khổng lồ nhìn qua đồng tử là chân dung vị bác sĩ nhãn khoa.

Các phóng viên sau khi ngắm nghía chân dung vị bác sĩ liền đến phỏng vấn ông ta:

– Xin ông cho biết cảm tưởng khi được tạc tượng để trả ơn như vậy?

Người y sĩ mỉm cười đáp:

– Tôi sung sướng lắm. Nhưng thú thực với các bạn lúc nhìn thấy chân dung mình bên trong đồng tử tôi chợt dạ khi nghĩ rằng: “Thật may mắn là mình

đã theo học ngành chữa mắt chứ không theo sản khoa”.

XUI XẼO

Một bà cần người làm tìm mãi không kiếm được ai cả vì các cô gái bây giờ không thích ở đợ mà thích đi làm cho Mỹ, lấy Mỹ hoặc đi bán ba nhàn hạ mà có nhiều tiền hơn.

Mãi tới tuần rồi bà mới kiếm được một con nhỏ trạc mười sáu, mười bảy tuổi trông sạch sẽ nhưng đầu hói, trọc lóc trông rất tức cười. Thời buổi neo người bà cũng đành mượn vậy.

Buổi trưa khi đi làm về trông thấy con ở mới, người chồng nhăn mặt bảo vợ:

– Con ở đầu nó trọc lốc thế thì em mượn làm gì?

Người vợ:

– Nó trọc mà nó sạch sẽ là được chứ làm sao, anh.

Người chồng nói nhỏ:

– Nó trọc đầu anh đâu có chê nhưng những đứa hơi như vậy sợ cái kia nó cũng không có gì thì xúi quẩy lắm, làm ăn sao mà khá được.

– Anh cứ lo xa. Đàn bà ai mà chả có mà anh cứ lo bậy.

Người chồng tạm im không nói gì nhưng đến tối ông lại mang nỗi thắc mắc ra nói với vợ lần nữa. Hai vợ chồng bàn tán với nhau và cuối cùng người vợ bằng lòng ngày mai dụ con ở ra phòng

tên nước sau nhà bảo nó tắm trong lúc người chồng nấp trong nhà quan sát tận mắt cho yên trí.

Hôm sau mọi việc tiến hành như dự định. Khi con ở hoàn toàn khỏa thân cả hai vợ chồng thở dài thất vọng vì đúng như sự dự đoán của người chồng.

Người đàn bà phàn nàn với con ở về điểm đặc biệt đó thì nó ngây thơ nói:

– Ở tỉnh con, con thấy người nào cũng như vậy, mà con cũng chưa thấy người đàn bà nào lại có ở chỗ ấy cả. Cả bà nữa con chắc cũng như con à.

Người đàn bà giận lắm bèn trút xiêm áo cùng tắm với con ở để cho nó biết điều suy luận của nó hoàn toàn sai.

Tối hôm đó trong lúc hai vợ chồng bàn bạc định cho con ở một số tiền rồi

cho nó nghỉ việc, người vợ nói:

– Nó tưởng là trên đời này ai cũng như nó cả làm em tức mình em cũng cho nó coi cho nó sáng mắt nó ra.

Người chồng thở dài:

– Lúc em cởi quần áo để tắm anh ngượng chín đủ người.

– Sao vậy, vợ chồng ăn ở với nhau mười mấy năm rồi mà anh còn ngượng.

– Thì anh biết đâu là em cũng tắm. Anh tưởng chỉ có mình con sen nó tắm nên anh rủ thêm mấy thằng bạn trên sở cùng nấp trong nhà để coi.

KHÔNG THUÊ ĐỌC DIỄN VĂN

Một thiếu phụ người Mỹ trẻ đẹp và rất đa tình. Cả nước Mỹ không một người đàn ông nào có thể làm nàng thỏa mãn. Nàng dò hỏi bạn bè và được biết ở bên Congo, Phi châu có những người đàn ông khỏe mạnh, sung sức nhất thế giới. Người đàn bà đa tình nghe nói thế bèn lấy vé máy bay đầu tiên trong ngày để đi Phi Châu. Khi máy bay vừa hạ cánh ở phi trường Léopoldville nàng nhờ báo chí đăng một cái quảng cáo nhỏ bày tỏ mục đích chuyến đi của mình và hứa sẽ tặng một số tiền khổng lồ cho người đàn ông nào làm nàng ưng ý. Một tuần lễ trôi qua sau khi đã thử sức chừng mười lăm người, thiếu phụ đa tình mới tìm được một người tạm gọi là ưng ý.

Chiều hôm ấy nàng gặp gỡ người đàn ông tài ba kia trong phòng khách sạn và cuộc tình diễn tiến khá tốt đẹp. Suốt một đêm trường thiếu phụ Hoa Kỳ và người lực sĩ Congo miệt mài trong một cuộc chiến đấu say sưa, kỳ thú, không một ai nói với ai tiếng nào. Mãi tới gần sáng khi ánh mặt trời chiếu qua khe cửa, người đàn ông Congo mới ngừng công tác trong một giây, mệt nhọc thở một hơi dài, kêu lên khe khẽ:

– Trời ơi!

Tức thì người đàn bà Mỹ phản ứng ngay:

– Này xin nhắc lại cho anh biết tôi trả tiền anh để yêu đương chứ không phải để đọc diễn văn đâu đấy nhé!

LOÀI CÁ TỘI NGHIỆP

Trong giờ sinh vật học, giáo sư giảng về sự trường tồn của loài cá. Sau một hồi thao thao bất tuyệt, ông kết luận:

– Đó các anh chị xem. Con cá cái không có nhọc nhàn gì mấy. Nó chỉ có việc đẻ trứng ra một hốc đá. Rồi con cá đực có nhiệm vụ gìn giữ, bảo vệ và ấp trứng cho tới ngày trứng nở thành cá con.

Một nữ sinh viên giơ tay rồi đứng lên nêu thắc mắc:

– Thưa giáo sư, như vậy có nghĩa là trước khi con cá mái đẻ trứng, thì trứng tự nhiên sinh ra trong bụng cá và giữa hai con cá bố và cá mẹ không có chuyện gì xảy ra cả?

– Không.

Cô nữ sinh viên ngồi xuống, chép miệng:

– Tội nghiệp cho loài cá nhử!

ÔNG CHỦ TỐT

Một phóng viên ngoại quốc tới Việt Nam theo dõi cuộc chiến tranh tại đây và điều tra về cảm tình của dân bản xứ đối với quân đội Đồng Minh và các hăng thầu ngoại quốc.

Ông tới phỏng vấn một viên thư ký Việt làm tại hăng thầu ngoại quốc tại Long Bình.

– Xin ông cho biết ông giám đốc

đối xử với nhân viên người Việt có tử tế không?

Người thư ký hôn hờ trả lời:

– Ô, ông ta tốt lắm. Ông hãy tưởng tượng một buổi trời mưa tầm tã, một nhân viên người Việt đứng chờ xe của hãng dưới mái hiên... Ông chủ lái xe Mercedes đi qua, ngừng lại mời nhân viên lên ngồi bên cạnh ông. Rồi ông lái xe đưa về biệt thự của ông ở Sài Gòn. Ông mời nhân viên uống trà, ăn bánh ngọt, uống sâm banh. Ông giữ nhân viên lại ăn trưa với ông. Buổi chiều đi tắm pít xin, uống rượu... Buổi tối hai người đi ăn tiệm, lại uống rượu, khiêu vũ. Tới hai giờ sáng ông chủ đưa nhân viên về tận nhà.

– Ông chủ tốt quá nhỉ! Thế ông ta có luôn luôn đối xử tốt với ông như thế không?

Người thư ký lắc đầu:

– Không! Đối với tôi thì chả bao giờ thế cả?

– Ồ, ông vừa kể cho tôi nghe ông chủ mời ông lên xe Mercedes, đi ăn và khiêu vũ mà?

– Dạ không phải! Đó là em gái tôi.

THỐNG KÊ

Một cơ quan thống kê đã điều tra về hiện tượng tại sao đàn ông thường bất ngờ thức giấc lúc nửa đêm.

Cuộc điều tra đưa tới kết quả 2/100 trong số những người này thức dậy vì nhu cầu sinh lý, 3/1000 thức dậy để kiểm cái ăn.

Chín mươi lăm phần trăm còn lại thức dậy mặc quần áo vội vã về nhà.

TRÁNH THẲNG NHỎ

Hai bác tài xế xe đồ gặp nhau. Một người còn băng một băng vải bàn tay trái. Người kia hỏi:

– Sao? Gãy tay hả? Anh bị đụng bao giờ?

– Mới đêm qua. Tôi nhích để tránh thẳng nhỏ.

– Rồi xe nhào?

– Không! Rồi té từ trên giường xuống chân thang.

PHÁT MINH

Như người ta biết nhiều phát minh khoa học trên thế giới bắt đầu tới với trí óc nhà khoa học do một sự tình cờ.

Chẳng hạn nhà bác học nghĩ ra thu lôi chỉ vì ông thả điều bằng dây thép bị sét đánh nên nảy ra ý nghĩ thu điện trên trời bằng một cột thép dẫn xuống giếng nước, hay người nghĩ ra máy ảnh chỉ là bắt chước sự cấu tạo con mắt của người.

Trong một hội chợ, khi tới gian hàng bán phéc ma tuya, một phóng viên tò mò phỏng vấn người cha để ra lối cài áo tiện lợi này.

– Xin ông vui lòng cho biết lý do nào đã khiến ông phát minh ra phéc ma tuya.

Nhà phát minh đáp:

– Ô giản dị lắm. Tôi nảy ra ý tưởng chế tạo phéc ma tuya sau một buổi tình cờ trông thấy hai con rết đang làm tình.

MINI DUÝP VÀ THUYỀN BUỒM

ừ áo dài tới mini duýp là một bước tiến bộ tương đương với sự tiến bộ từ thuyền buồm tới tàu chạy bằng hơi nước.

Tuy nhiên giữa mini duýp và thuyền buồm lại có một sự tương đồng: cả hai đều cần gió mạnh.

THỬ XE MỚI

Một thương gia vừa mua một chiếc xe hơi mới. Lấy xe ra khỏi tiệm ông chở đứa con trai bảy tuổi lên xa lộ thử xe. Tới gần Long Bình, ông thấy một thiếu nữ đứng bên đường có vẻ chờ đợi bèn mời cô lên xe. Cô gái nhận lời.

Vừa lái ông vừa thủ thỉ tán tỉnh cô gái. Rồi ông cúi sát tai cô gái nói thì thầm một câu gì. Cô gái nhăn mặt tỏ vẻ không bằng lòng. Thương gia nói:

– Thôi bây giờ cô trả lời dứt khoát đi. Chịu hay không?

– Không...

– Vậy, mời cô xuống.

Chiều hôm sau, cậu con trai của

thương gia mang chiếc xe đạp ba bánh ra vượt trên công viên trước nhà. Thằng nhỏ mời đứa con gái nhà hàng xóm cũng trạc tuổi nó lên xe đi thử. Đứa con gái khoái chí trèo lên xe, đạp lu bù, cười hớn hở. Lát sau khi quay lại khởi điểm thằng nhỏ con ông thương gia hỏi:

– Thế nào bây giờ tao hỏi mày câu này mày trả lời dứt khoát nhé: chịu hay không?

– Chịu.

Thằng nhỏ gãi tai, bối rối:

– Nếu thế mày ngồi đây chờ tao lát nhé! Tao vào hỏi ba tao xem phải làm cái gì?

ÁM HIỆU

Một thiếu phụ gả chồng cho ba cô con gái trong một tuần. Hôn lễ xong ba cặp vợ chồng dẫn nhau đi hưởng tuần trăng mật mỗi cặp mỗi nơi. Bà mẹ căn dặn ba cô gái cho bà biết tin tức ngay sau đêm tân hôn xem có được chồng chiều chuộng không.

Ở nhà bà hồi hộp chờ đợi. Thì điện tín thứ nhất của cô con gái lớn đã đánh về vồn vện có một chữ: Martin. Người mẹ vội vã ra tiệm cà phê Martin mua một ký. Bà mỉm cười khi nhìn thấy dòng chữ ghi trên bao cà phê: “Cà phê tốt nhất. Đậm đà tới giọt cuối cùng”.

Hôm sau bà nhận được điện tín của cô con gái thứ hai với chữ: “Pall Mall”. Bà vào trong nhà lấy bao thuốc lá của chồng. Khi đọc thấy dòng chữ: “Thuốc là

Mỹ tốt nhất đầu lọc thơm dịu điều dài”.
Bà lại mỉm cười thỏa mãn.

Hôm sau điện tín của cô gái út về tới. Nội dung điện tín có hai chữ: “Pan American”. Bà mẹ bật cười thành tiếng vì bà đã thuộc lòng câu quảng cáo của hãng hàng không PAA: “Pan American, hãng hàng không lớn nhất thế giới, bay đi tứ phương, mười phút cất cánh một lần”.

CHUYỆN SỞ MỸ

ô thư ký riêng của kỹ sư John Brown, hãng tàu Atlantic bị thôi việc vì hãng giảm số công nhân xuống năm mươi phần trăm. Cô mang hồ sơ và phiếu phê điểm của sở cũ sang xin việc ở hãng tàu Americana. Trưởng

phòng nhân viên chưa nhìn tới hồ sơ đã hỏi ngay:

– Khi làm với ông Brown mỗi ngày cô làm mấy giờ?

Cô gái cười:

– Thường thường thì 3 giờ... cũng có khi suốt đêm!

SỬA XE

Chiếc xe hơi ngừng bên lề xa lộ. Trời sáng trắng suông, thơ mộng. Người đàn ông thuyết phục người đàn bà đi cùng xe. Cuối cùng hai người chui xuống gầm xe.

Mười lăm phút trôi qua. Một cảnh sát viên đi tới hỏi:

– Ông đang làm gì ở đây thế?

Bị hỏi bất ngờ người chủ xe lúng túng:

– Thưa ông tôi đang sửa xe.

Người cảnh sát cười:

– Ông sửa xe hả. Thế thì tôi cho ông biết ba điều để chứng minh rằng ông nói dối. Thứ nhất khi sửa xe thì thường thường phải nằm ngửa mặt lên xe chứ không nằm sấp xuống đất như ông bây giờ. Thứ hai khi sửa xe người ta thường kéo cao quần lên chứ không kéo thấp xuống như ông. Và chứng minh sau chót tôi muốn nói với ông là xe của ông đã bị lấy trộm mất từ lâu rồi.

ĐẠI LÂN

Một người có tiếng là lười biếng đang nằm nghe ông bố sỉ mắng:

– Tại sao mày có thể lười biếng tới mức đó được. Cả ngày mày chỉ nằm dài ra ngủ. Lớn lên mày lấy gì mà ăn. Tao biết mày không muốn làm việc. Nhưng nếu vậy thì mày lấy vợ đi. Rồi vợ mày, các con mày sẽ làm việc thế cho mày. Việc đó mày cũng ngại nữa hay sao.

Anh lười trả lời:

– Ba nói có lý lắm. Vậy ba kiếm một cô nào có bầu sẵn rồi cưới cho con đi!

ĐÁNH XE VÀO GA RA

Hai vợ chồng giáo sư nọ có đứa con gái nhỏ 3 tuổi. Ông bà rất cưng con đi đâu cũng không rời kể cả khi ăn, khi ngủ hay đi chơi. Một hôm ông chồng đi tắm cũng mang con vào buồng tắm để tắm cùng. Khi nhìn thấy nửa mình dưới ba nó không giống mình, nó thắc mắc.

Người cha nghĩ một lát rồi trả lời đùa:

– Cái xe hơi đó.

Một bữa khác tắm chung với mẹ đứa bé hỏi:

– Cái này cũng là cái xe hơi hả má?

Người mẹ hỏi lại:

– Ai bảo con thế?

– Ba bảo.

– Cái này không phải xe hơi đâu, cái này là ga ra đó.

Thời gian qua. Làm ăn khấm khá, hai vợ chồng nhà giáo mua cái xe hơi thực. Nhà chưa có ga ra, mỗi tối chủ nhân đánh xe đút đầu vào bếp để tránh đầu xe khỏi nắng mưa. Tần ngần theo dõi công việc này mãi một hôm đứa bé thủ thỉ nói với mẹ:

– Má ơi, tại sao tối nào ba cũng cho xe vào ga ra mà cứ để hai bánh sau ở ngoài.

TÁI NGỘ

Hai người bạn cũ lâu ngày lắm bây giờ mới gặp nhau, vốn vã:

– A. lâu lắm bây giờ mới gặp lại nhau.
Thế nào anh vẫn mạnh giỏi chứ? –

Cám ơn anh tôi vẫn mạnh. Nhân tiện gặp nhau, mời anh về nhà tôi nhậu một một chung rượu cho vui.

– Ô, uống, uống, uống, lúc nào cũng uống! Chán chết.

– Rồi sau đó anh ăn cơm với tôi.

– Ô, ăn, ăn. Lúc nào cũng ăn. Chán chết...

– Nhân tiện tôi giới thiệu anh với nhà tôi. Tôi mới lấy nhà tôi năm tháng nay.

Ông bạn quý giơ tay lên trời tỏ vẻ chán chường:

– Ô, đàn bà, đàn bà. Lúc nào cũng làm tình. Chán chết!

CẢI CHÍNH

Thằng nhỏ lười sáu tuổi đang lúc vui thủ thỉ kể chuyện với ông nội:

– Nội ơi nội, tối hôm qua cháu trông thấy ba cháu trèo lên bụng má.

Cụ già trợn mắt, nhăn mặt tỏ vẻ không hài lòng về câu chuyện bậy bạ nó vừa kể. Thằng nhỏ tinh ý nhận thấy nét mặt không vui của ông nó bèn cười duyên và đính chính:

– Xin lỗi ông nội, lúc nãy cháu nói lộn đấy không phải ba cháu đâu. Cháu nhìn má cháu thì đúng nhưng người đàn ông không phải.

CÓ ĐÔNG KHÔNG

Một ông bác sĩ tính rất đáng trí. Trong một buổi dạ tiệc có nhiều mệnh phụ phu nhân tham dự, ông tới gần một bà bạn quen chào và hỏi xã giao:

– Chào bà giám đốc, tối qua buổi chiếu đầu tiên phim Loan Mắt Nhung hay quá bà có đi xem chú.

– Thưa bác sĩ tôi nhức đầu quá nên mới 9 giờ đã trèo lên giường ngủ.

– À, thì chắc trên giường đông người lắm chú ạ.

DẠY CON THEO LỐI MỜI

Một ông khách vào nhà một mẹ đầu ở Hạnh Thông Tây dắt theo đứa con gái nhỏ 8 tuổi. Mẹ chủ ngạc nhiên chưa biết mục đích của ông khách ra sao thì ông khách đã nói trước:

– Bà kêu cho tôi một cô người mảnh dẻ ốm.

Mẹ chủ gật đầu. Ông khách dắt con vào một căn phòng phía sau ngòi chờ. Lát sau cô gái chơi bước vào khép cửa ông khách nói:

– Cởi đồ ra.

Cô gái còn bỡ ngỡ vì sự hiện diện của đứa trẻ, nhưng khi ông khách nhắc lại lần thứ hai cô liền trút bỏ hết áo quần. Ông khách ngắm nghía một lát, mở ví lấy hai trăm đưa cô gái và nói:

– Cô nói bà chủ kêu người khác ốm hơn cô.

Cô gái thứ hai tới thoát y trước mặt 2 bố con ông khách lại ngấm nghĩa rồi nói:

– Cô nói bà chủ kêu cô khác xấu và ốm hơn cô. Cô nào xấu và ốm nhất ở khu này.

Cô gái thứ ba tới, cởi đồ. Ông khách cười có vẻ hài lòng. Ông quan sát kỹ phía sau lưng, rồi bảo cô quay lại để nhìn phía trước. Xong ông trả tiền, và bảo cô đi ra. Rồi ông quay lại đưa nhỏ:

– Con đã thấy rõ cô vừa rồi chứ. Nếu con không nghe lời bố chịu khó ăn nhiều cơm và uống thuốc bổ, lớn lên con cũng gầy gò xấu xí như vậy.

DA CĂNG

Một thiếu phụ thủ thỉ bên tai tình nhân:

– Anh ơi sao mỗi khi anh âu yếm em mắt anh cứ mở trừng trừng mà không nhắm lại.

– Anh không nhắm được vì da anh căng quá.

HỌC VẼ

Người mẹ đang mài miết ngồi đan áo. Vú em đang bận việc dưới nhà. Cô gái nhỏ bảy tuổi đang hí hoáy vẽ tranh trên một tập vẽ giấy trắng

dày. Bỗng nhiên người mẹ ngừng đan, liếc sang tập vẽ của con gái. Bà trợn mắt sừng sốt thấy cô gái đang tô, nắn hình vẽ một bộ phận riêng của đàn ông.

Người mẹ giật tờ giấy, tát thật mạnh lên má đứa trẻ. Nó khóc thét lên. Người cha từ trong phòng bên cạnh chạy ra hỏi:

– Cái gì thế? Sao nó khóc thế?

Người mẹ run lên vì tức giận:

– Anh ra xem này. Ai dạy nó, mà nó vẽ bậy vẽ bạ thế này?

Người cha cầm tờ giấy lên xem, rồi tát thêm cho đứa con gái nhỏ một cái nữa.

– Đồ mất dạy, ai bảo mày vẽ thế hả? Mày coi ở sách bậy bạ nào mà vẽ cái này.

Đứa trẻ nức nở:

- Con không trông ở sách nào?
- Con thấy ở dưới bếp, con vẽ theo?
- Sao ở dưới bếp. Cái gì ở dưới bếp.
- Cái kéo cắt cây của chị Vú.

BUỒN VÀ CÔ ĐƠN

Trong một khách sạn miền Viễn Tây Hoa Kỳ, du khách nhìn thấy trên bàn ngủ một tuyển tập luận lý đóng bìa da gáy vàng rất kỹ lưỡng. Trên trang đầu của cuốn sách có một dòng chữ viết tay: “Nếu bạn buồn và cô đơn, hãy đọc trang 412 và 527”.

Du khách tò mò tìm đọc hai trang đã được giới thiệu. Tới cuối trang 527 khách

lại thấy một dòng chữ viết tay nữa:

“Xem hết hai trang thánh hiền đó mà bạn vẫn còn buồn và cô đơn, hãy chuẩn bị 200 đô la rồi quay điện thoại số 2891 kêu cô Jane Wallace”.

SẢN XUẤT CON NGƯỜI

Một phái đoàn hòa tinh đáp đĩa bay xuống trái đất để nghiên cứu về sinh lý loài người. Vị giáo sư sinh vật học danh tiếng của trái đất được đề cử thuyết trình về phương thức duy trì sự trường tồn của loài người cho phái đoàn nghe. Vài người trong phái đoàn hòa tinh vẫn tỏ ý thắc mắc không hiểu. Vị giáo sư quyết định mời phái đoàn tới một khách sạn chứng kiến cảnh một đôi trai gái yêu

nhau thực sự. Phái đoàn hỏa tinh tỏ vẻ thích thú và thỏa mãn. Tuy nhiên sau đó một người vẫn còn thắc mắc hỏi:

– Bây giờ thì chúng tôi đã hiểu, Thế nhưng đứa con đâu?

Vị giáo sư trả lời:

– Phải chờ chín tháng nữa đứa con mới ra đời.

Người hỏa tinh tỏ vẻ ngạc nhiên:

– Còn chín tháng nữa mà sao lúc này người đàn ông có vẻ hấp tấp quá vậy!

CHƯA TỚI ĐÀ LẠT MÀ

Một thiếu nữ xinh đẹp chờ xe Đà Lạt. Một nhà triệu phú lái chiếc Mercedes ngừng lại mời cô quá giang. Cô gái lên xe. Xe chạy một lúc lâu nhà triệu phú tâm sự:

– Tôi đi đường Sài Gòn Đà Lạt này luôn luôn. Và từ đầu năm tới nay lần này là thứ ba tôi cho một thiếu phụ có thai quá giang.

Cô gái sửng sốt:

– Thưa ông, ông lầm rồi. Tôi còn con gái mà, tôi đâu có thai.

Ông chủ xe cười hóm hỉnh:

– Vâng, tôi biết. Nhưng cô đã tới Đà Lạt đâu.

LẦM XE

Hai vợ chồng Ngốc ở nhà quê lên tỉnh. Họ lên một chiếc xe buýt định đi Sở Thú. Xe chạy một lát vợ Ngốc bảo chồng:

– Anh có chắc xe này đi Sở Thú không? Em thấy hình như mình lầm xe rồi đấy.

Anh chồng cũng ngờ ngợ. Anh tiến đến trước mặt người đàn ông vận đồng phục đội kêpi trắng lễ phép hỏi:

– Thưa ông soát vé. Xin lỗi ông cho hỏi thăm có phải xe buýt này đi Sở Thú không ạ.

Người đàn ông vận đồng phục trừng mắt trả lời:

– Tôi không phải là người soát vé xe buýt. Tôi là Thiếu tá hải quân,

Mặt thất sắc Ngốc quay lại nói với vợ:

– Em nói đúng, chúng mình đi lộn xe rồi. Cái này không phải là xe buýt. Cái này là tàu thủy.

BỎ GÁC

Lính Anh Cát Lợi nổi tiếng thế giới về sự bình tĩnh, nghiêm chỉnh trong khi làm nhiệm vụ canh gác.

Người ta có thể trông thấy người lính Anh đứng nghiêm hàng giờ không nhúc nhích như một pho tượng, không thèm để ý gì tới những việc xảy ra bên ngoài

khu vực trách nhiệm của y và không bao giờ rời vọng canh. Thế mà đã có một người lính gác Anh bị đưa ra tòa vì tội bỏ gác. Ông chánh án cũng ngạc nhiên về thái độ lạ lùng phá bỏ truyền thống Anh khi hành động như vậy. Ông căn vặn bị can và được trả lời:

– Thưa ông chánh án tôi có nhiệm vụ gác ở trước lâu đài Canterbury trong phiên gác lâu ba tiếng đồng hồ. Tôi đã đang nghiêm chỉnh hai giờ bốn mươi lăm phút, chỉ còn mười lăm phút nữa thì đổi gác. Nhưng vừa lúc đó thì một con sóc từ khu rừng trước lâu đài chạy về phía tôi. Nó ngấp ngừng nhìn tôi một lát rồi nhảy tới sát chân tôi bò vào trong ống quần bên trái. Nó bò thoăn thoắt lên tới háng, tôi vẫn cố gắng đứng im không nhúc nhích. Nhưng khi đó một con sóc thứ hai chạy tới bò vào ống quần

bên phải. Nó cũng bò thoăn thoắt lên háng tôi. Tôi vẫn nghiêng rằng chịu đựng. Nhưng tới khi nghe thấy con sóc thứ hai hỏi bạn nó: “Này chúng mình bắt đầu ăn hạt bên trái hay bên phải nhỉ?” thì tôi không còn đủ can đảm đứng im nữa...

KÉN VỢ GIỎI NGOẠI NGỮ

Một giáo sư sinh ngữ thường nói với bạn bè là ông sẽ chỉ lấy làm vợ thiếu nữ nào giỏi ngoại ngữ. Ông kén mãi và cuối cùng cưới một cô vợ không biết một tiếng OK, merci nào nhưng đẹp và giàu.

Sau đêm tân hôn ông có vẻ sung sướng ra mặt khoe với bạn bè:

– Tôi tưởng nhà tôi kém ngoại ngữ không ngờ en nói La tinh thạo lắm các anh ạ!

– Thế hả? Chị nói sao?

– Cứ mỗi lần ân ái xong, en lại thỏ thẻ nói: bis.

KẾT QUẢ

Một nhà quý phái giàu có nhưng đã già mới cưới một cô vợ trẻ đẹp. Đêm tân hôn, cụ rể làm tròn bốn phận khiến cô dâu rất hài lòng. Nhưng đêm hôm sau, nhà quý phải thú nhận với vợ:

– Em ạ, chả gì bằng thành thực với nhau. Thôi anh cho em biết là anh lớn

tuổi rồi nên anh chỉ yêu em thanh cao mà thôi. Cái tình vật chất đáng chê trách thì chỉ có thể diễn ra mỗi tháng một lần thôi.

Cô vợ trẻ bèn hỏi lại:

– Vậy hôm nay mình có thể ứng trước cho em phần tháng tới được không?

VỢ CHỒNG CHẤY TÀN CƯ

Một quân nhân phục vụ ở tiền tuyến đã lâu ngày mới được phép về thăm nhà. Nhận được điện tín, chị vợ mừng quýnh, chuẩn bị đón tiếp chồng thật chu đáo. Chị tắm rửa gội đầu thật kỹ, xong sức nước hoa thật nhiều lên đầu, lên cổ.

Hai vợ chồng chấy sống yên ổn trên đầu người đàn bà từ lâu, chịu không nổi mùi nước hoa, phải kéo nhau tản cư đi nơi khác. Chúng dắt díu nhau bò hướng Nam. Thấy có hòn núi cao, chúng leo lên hy vọng trên đỉnh sẽ có một khu rừng để tạm trú. Chẳng ngờ trên đỉnh núi chỉ có một tảng đá lớn mềm màu nâu chẳng có cây cối chi cả. Chúng băng ngang, đi một quãng lại gặp một hòn núi in hệt. Chúng bèn đổi hướng đi xuống phía Nam.

Sau khi qua một khu đồng bằng rộng, chúng tới một cái hồ. Chúng mừng rỡ chui xuống, nhưng hồ rộng và quá nông ở không được. Vợ chồng chấy lại leo lên và nhằm phía Nam tiến nữa. Qua một miền cao nguyên nhẵn nhụi, cuối cùng chúng tới một khu rất rậm rạp. Tìm được nơi thích hợp, vợ chồng chấy mừng lắm. Nghỉ ngơi xong, anh chồng dặn vợ:

– Anh đi kiếm cái gì ăn, em ở nhà chờ có đi đâu xa kéo bị lạc.

Một lúc lâu sau. Anh chồng về thấy chị vợ mặt mày tái mét, người ướn như chuột lột. Thấy anh về, chị vợ vừa thở, vừa kể:

– Em ở nhà buồn quá bèn đi vào trong rừng chơi. Tới giữa rừng em thấy một cái suối cạn. Giữa dòng suối có cái giếng sâu. Em tò mò chui xuống. Đang ở dưới đáy bỗng có một ông Mỹ mặt đỏ gay từ miệng giếng thò đầu xuống. Không biết ông ta tìm kiếm cái gì ở dưới đáy mà cứ nhô lên thụt xuống hoài. Cuối cùng ông ta nhổ một bãi nước bọt vào mặt em rồi bỏ đi. Em vội vàng leo lên nhưng lạ quá, thành giếng lúc xuống thì khô nay trơn như mỡ. Em loay hoay bò mãi mới lên được nửa chừng thì ông Mỹ mặt đỏ lại xuất hiện. Em sợ quá, buông

tay tuột xuống. Cũng như lần trước, ông ta lại tìm kiếm vật gì dưới đáy, nhưng lần này ông ta tìm kỹ lắm. Một lúc lâu thật là lâu, ông ta lại nhổ một bãi nước bọt lớn vào mặt em làm em suýt chết ngộp. Sau khi ông ta đi, em cố gắng lắm mới leo lên được và về tới nhà. Nghĩ đến cái ông Mỹ mặt đỏ ấy, bây giờ em hãy còn run...

Nghe vợ kể xong, anh chồng nói:

– Cái khu rừng này nguy hiểm lắm. Anh cũng vừa bị một chuyện rất lạ lùng. Anh đang ra mép rừng kiếm ăn, chợt trời tối sầm lại rồi không có gió mà cây cối trong rừng đổ rạp cả xuống đè anh nằm chết cứng tại một chỗ. Thế rồi cây cối cứ ngã xuống sát đất rồi lại dựng lên hoài hoài. Một lúc lâu, cơn giông kỳ lạ mới hết. Anh hoàn hồn đi kiếm vội ít thức ăn, trở về được nửa đường thì trời lại đổ cơn giông lần nữa. Lần này cơn giông

lâu hơn lần trước gấp bội, cây cối ngả nghiêng tới bờ, mà tuyệt nhiên không có một chút gió nào cả, em nghĩ có lạ không?

Chị vợ lắc đầu:

– Thôi anh ạ, đất này dữ lắm, sống không nổi đâu. Hơn nữa em để ý thấy ở đây chắc là khu kỹ nghệ, không khí không được trong lành. Vợ chồng mình liệu mau mau đi chỗ khác là hơn!

SỬA TIVI

Một bà góa chồng, kêu thợ tới sửa cái tivi tại nhà. Người thợ loay hoay trong vòng mười phút đã sửa xong, Bà mở máy thấy hình ảnh rõ ràng,

có vẻ hài lòng lắm hỏi người thợ:

– Ông tính bao nhiêu tiền?

– Xin bà cho một ngàn tiền công và hai trăm tiền xe.

Bà già nhăn mặt:

– Trời ơi sao ông tính mắc vậy! Sửa trong mười phút mà ông tính một ngàn đồng.

Người thợ giải thích:

– Thưa bà, theo thông lệ của hãng tôi mỗi lần đi sửa tại nhà như thế này dù sửa trong mười phút hay nửa giờ cũng tính giá tối thiểu là một giờ.

Góa phụ cười duyên:

– Nếu vậy tôi còn được quyền hưởng năm mươi phút nữa. Anh ngồi xuống

nói chuyện với tôi đi. Đã mấy năm nay không có người khách đàn ông nào tới thăm tôi rồi đấy!

MÙI VỊ

Sau đêm tân hôn chú rẽ gặp lại bạn bè. Tâm sự. Một người bạn thân nháy mắt ranh mãnh hỏi:

– Màý thấy mùi vị ra sao? Có phải nồng nồng giống như súp lơ không?

Chú rẽ ngần ngợ trả lời:

– Tao không rõ nữa. Tao chưa nếm súp lơ bao giờ cả.

ĂN MIẾNG TRẢ MIẾNG!

Một thiếu nữ được một phóng viên hỏi các cô rằng khi ân ái người đàn ông hay người đàn bà có nhiều cảm giác khoái cảm hơn, bèn vặn lại:

– Tôi thử hỏi, khi anh thấy ngứa ở lỗ tai, anh thò ngón tay vào ngoáy thì ngón tay thấy dễ chịu hay lỗ tai dễ chịu?

TRÍCH MỘT VÀI DƯ LUẬN CHUNG QUANH CUỐN CHUYỆN CẤM ĐÀN BÀ

* Trong vở O. Calcutta nhiều cặp trai gái xuất lộ nguyên hình, họ lại còn phác sơ qua các động tác thân mật tay đôi trước mắt khán giả nữa,

Thứ kịch ấy có phải là kịch “cấm đàn bà” không, hả ông Đặng Trần Huân?

(tạp chí VĂN số 138 – 15.9.1969)

* Khi Bộ Văn Hóa tổ chức triển lãm sách, Đặng Trần Huân thấy sách mình không được trình làng, bèn thắc mắc. Một nhân viên nửa đùa nửa thật trả lời:

– Triển lãm cuốn ấy, người ta đứng đọc um lên ở đây thì vỡ nợ.

(nhật báo HÒA BÌNH ngày 24.9.1969)

* Cụ Đặng Trần Huân, cụ thật đáng tôn lên bậc sư huynh của làng cười. Cám ơn cụ thật nhiều, chiến sĩ miền giới tuyến không khi nào quên ơn cụ đã làm cho họ có những giờ phút lãng quên gian lao mệt nhọc trên bước đường hành quân.

(tuần báo HỎA TUYẾN số 68)

* Sách dày 213 trang, gồm 159 truyện cười rất lý thú.

(tạp chí BÁCH KHOA số 306,
1.10.1969)

* Vì là những « nụ cười của lính » nên cái cười thường ồn ào, vui nhộn, nặng về chuyện đàn bà. Do đó mà anh ngại là nó không được thanh nhã, có thể làm người đàn bà Đông phương phải cau mặt

Nhưng thực ra sự chu đáo của anh hơi thừa vì đàn bà lại chẳng bao giờ cau mặt khi, đọc những chuyện cười của Đặng Trần Huân (rất khoái là khác)...

(tạp chí BÁCH KHOA số 307 – 15-10-1969)

* Những "tác phẩm" đầy chất nham nhở có mãnh lực làm cho đàn bà con gái đọc lên phải đỏ mặt, làm những thằng đàn ông đã lâu không nhìn thấy bóng dáng đàn bà, khi đọc những chuyện đó, phải lăn mình nằm sấp....

Trước khi con người sắp sang một thế giới khác giá mà đừng tụng kinh bát nhã, đừng cầu nguyện mà mang Chuyện Cấm Đàn Bà của Đặng Trần Huân đọc vào tai người sắp chết tôi chắc rằng người chết sẽ chết thoải mái và sung sướng hơn.

(tuần báo CON ONG số 80 – 24-9-1969)

* Nhiều chuyện lý thú, kể bằng một lối văn duyên dáng, dễ thương.

(tạp chí PHỔ THÔNG số 230 15-9-1969)

* Tập truyện vui đã được bạn đọc Khởi Hành ưa thích nồng nhiệt. Một cuốn sách nên đọc.

(tuần báo KHỞI HÀNH SỐ 22 – 25-9-1969)

* Sách dày 200 trang, in công phu như những cuốn cười của nhà Hachette, Fayard Pháp, nội dung gồm nhiều chuyện khá bạo và mới do soạn giả vừa viết, vừa dịch, vừa phóng tác.

(tuần báo KHỞI HÀNH SỐ 23 2-12-1969)

* Chúng tôi đề nghị phổ biến tất cả những chuyện có tính cách ngửa sanh đẻ, đặt ra giải thưởng ai có sáng kiến gì hay về ngửa thai sẽ trúng giải. Chúng tôi chắc rằng giải thưởng này nhất định phải về tay nhà văn Đặng Trần Huân (tác giả Chuyện Cấm Đàn Bà) với phương pháp ngửa thai sau đây:

(tuần báo ĐỜI số 3 3-10-1969)

* Gã Dê Húc Càn bị lãnh bốn chục củ rất là oan ôi ông Địa. Nghe đâu trong bài Cà Kê Dê Ngỗng để lẫn xê tập Chuyện Cấm Đàn Bà của Đặng Trần Huân, Dê Húc Càn đã góp ý về nghệ thuật nói lái trong đó vô tình đã phạm hủy rồi có tên quân sự quạt mo nào đó đi “mét bu” làm cho vị sếp lớn tưởng mình bị chích, nên tặc dăng nổi giận dùng dùng.

(nhật báo THỜI THỂ ngày 4-10-1969)

* Chúng em xin giới thiệu với các anh một cuốn chuyện cười đặc sắc mới xuất bản. Đó là cuốn Chuyện Cấm Đàn Bà của Đặng Trần Huân.

(chương trình GỬI RA TUYỂN
TUYỂN

Đài Phát Thanh Sài Gòn tối 8-10-1969)

* Anh Đặng Trần Huân đang cho ấn hành một tuyển tập truyện cười lấy tên là Chuyện Cấm Đàn Bà. Anh là người viết những chuyện cười rất ý nhị trên các báo quân đội từ vài năm nay.

(chương trình HỘI VĂN NGHỆ SĨ
QUÂN ĐỘI

Đài Tiếng Nói Quân Đội, tháng
8-1969)

* Chúng tôi gặp nhà văn Doãn Quốc Sỹ, giám đốc nhà xuất bản Sáng Tạo để muốn biết tại sao anh lại chọn xuất bản cuốn tiểu lâm Chuyện Cấm Đàn Bà trong tủ sách văn nghệ, biên khảo do anh chủ trương. Anh nói:

– Kho tiểu lâm Việt Nam và thế giới nhiều lắm, tại sao lại e ngại không sưu

tâm. Để một ngày kia mai một đi, uống quá. Vả lại cười cũng là một nét văn hóa chứ sao?

(chương trình TÁC PHẨM TÁC GIẢ,

Đài Tiếng Nói Quân Đội tới 10-10-
1969)

* Chuyện Cấm Đàn Bà in sáu ngàn cuốn chưa đầy một tháng đã bán hết. Hiện nay tác giả đang cho in lần thứ hai.

(CHƯƠNG TRÌNH QUÂN ĐỘI.

Đài Truyền Hình Việt Nam thu hình
ngày 12.10-1969)

* Chuyện Cấm Đàn Bà của Đặng Trần Huân do nhà Sáng Tạo xuất bản là một tập truyện cười ý nhị.

(chương trình GIỜ SINH HOẠT
NGHỆ THUẬT

Đài Truyền Hình Việt Nam tối 30-9-
1969)

* Đảng viên của chúng tôi (Hội Văn
Nghệ Sĩ Quân Đội) có những tay nói lái
thượng thặng...

Cũng vì bệnh vua lập trường Chuyện
Cấm Đàn Bà của Đặng Trần Huân mà
đảng viên của chúng tôi phải “thân bại
danh liệt” như vậy, Cái vinh và cái nhục
của nhà làm văn nghệ là chỗ đó,

(HẦU BÁO KHỞI HÀNH số 25 – 96-
10-1969)

* Tình cờ anh dò tuần báo Văn Nghệ
Tiền Phong, trang Văn Nghệ Kaki thì
thấy những nụ cười của anh được bạn

đồng nghiệp đỡ nhẹ sang báo này từ mấy tháng nay mà xóa bóng tên người viết ra nó.

Yêu lính cách nào cũng được nhưng xin có thương tình lính đừng yêu lính bằng cách đỡ nhẹ đồ của lính như thế nữa. Đau lính lắm!

(nhật báo TIỀN TUYÊN ngày
10.8.1969)

* Cuốn Chuyện Cấm Đàn Bà vừa phát hành đã bán hết và đang in lần thứ hai.

(tuần báo KHỞI HÀNH SỐ 26 – 23–
10–69)

* Nghe nói Đặng Trần Huân sẽ còn cho in nhiều sách “cấm”. Nhưng không rõ nhà văn tếu sẽ cấm ai? Cấm ông cụ, cấm bà lão, cấm con nít hay lại cứ nhè đàn bà cấm hoài hử “chú” Huân.

(tuần báo ĐỜI số 7 – 3-11-1969)

* Chuyện Cấm Đàn Bà của Đặng Trần Huân đăng trên tuần báo Khởi Hành đã bị người ta phản đối một dạo, những “chuyện cấm đàn bà” của Đặng Trần Huân đã gây rắc rối cho anh ta không ít (mặc dầu sách của anh in ra bán một vèo là hết ngay và đang tái bản sắp phát hành một ngày gần đây)

(nhật báo TIẾN TUYÊN ngày 7-11-1969)

* Sau một tháng phát hành, Chuyện Cấm Đàn Bà của Đặng Trần Huân đã bán hết không còn một cuốn. Nhà xuất bản Sáng Tạo vội vã tái bản ngay để kịp cung ứng cho khách hàng. Nhưng vẫn không kịp đà tiêu thụ.

(tuần báo KHỞI HÀNH số 28 , 6-11-1969)

* Ảnh hưởng thuế kiệm ước, giá giấy lên cao, nhưng sách tái bản xuất hiện đều đều. Đặng Trần Huân cho tái bản Chuyện Cấm Đàn Bà, cuốn chuyện tiểu lâm mà tác giả lấy làm đặc ý.

(nhật báo QUYẾT TIẾN ngày 26-11-1969)

* Một nhà văn bỗng dưng trở thành người chuyên môn Cấm Đàn Bà. Đó là Đặng Trần Huân. Tập Chuyện Cấm Đàn Bà của anh sắp sửa in ra tới lần thứ ba. Theo các hàng sách thì phụ nữ mua rất nhiều.

(tuần báo ĐỜI số 14 – 18-12-1969)

* Nhà văn Doãn Quốc Sỹ, giám đốc nhà xuất bản Sáng Tạo cho biết anh không ngờ tập truyện tiểu lâm này lại bán chạy đến thế.

(tuần báo HOA TÌNH THƯỜNG số 57
– 6-12-1969)

* Chuyện Cấm Đàn Bà của Đặng Trần Huân xuất bản lần đầu hồi tháng

chín 1969. Đến nay sách vẫn còn bán được, nên đã in tới lần thứ ba.

(tuần báo KHỞI HÀNH số 35 – 25-12-1969)

* Cuốn Chuyện Cấm Đàn Bà đang lên khuôn lần thứ ba tại nhà in La San để kịp tung ra bán cho giới muốn mua mà mua chưa được.

(nhật báo QUYẾT TIẾN ngày 13-12-1969)

* Trong dịp này nhạc sĩ Phạm Duy trình bày mấy bản “tục ca”, và nhà văn Đặng Trần Huân cũng lên kể mấy câu chuyện “cấm đàn bà” được cả đàn ông lẫn đàn bà phá lên cười thích thú.

(tạp chí BÁCH KHOA số 330 – 1-10-1970)

* Còn nhớ năm trước đây, tác phẩm được xem như bestseller của Việt Nam là cuốn * Chuyện Cấm Đàn Bà * của Đặng Trần Huân đã in đến lần thứ ba và bán cũng hết sạch.

(tuần báo KHỞI HÀNH số 47 – 2-4-1970)

* Sách của ông Đặng Trần Huân nghe đâu cũng bán rất chạy.

(tạp chí BÁCH KHOA số 319 – 15-4-70)

* Bỗng nhiên bây giờ, Sân Khấu Mới chép lại đăng trên báo mình không sai một cái dấu phẩy. Chỉ khác là xóa tên tác

giả chuyện Cấm Đàn Bà đi và thêm vào bằng tên các nghệ sĩ trình diễn.

(tuần báo DIỀU HẬU số 35 – 12-12-1970)

* Nhưng liên tiếp trong 2 số của báo Sân Khấu Mới (số 3 và số 4) có rất nhiều chuyện vui giống in khuôn của anh đã in trên các tờ báo trên (Khởi Hành, Chiến Sĩ Cộng Hòa) từ văn đến nhân vật không sai cả một dấu phẩy. Nhưng lại không đề tên anh mà lại đề tên các nghệ sĩ kể như Văn Chung, Phi Toàn, Thanh Việt.

(tuần báo ĐỜI NAY số 12 – 19-12-70)

* Trước đây một tờ tuần báo ngang nhiên lấy nguyên chuyện của anh đăng

lại chả thềm hỏi anh một tiếng. Một vài tờ báo phụ nữ cũng làm như vậy. Bây giờ tới lượt tờ Sân Khấu Mới lấy chuyện của anh đăng lại nguyên văn, xóa tên anh đi để ký tên người khác. Có cả trường hợp một tuyển tập tiểu lâm in thành sách của tác giả nào đó trong cũng có chuyện của anh chỉ sửa chữa một chữ.

(tuần báo KHỞI HÀNH SỐ 85, 24-12-1970)

* Chuyện Cẩm Đàn Bà đã làm cho tên tuổi Đặng Trần Huân bất tử. Người ta có thể mỗi lần gặp Đặng Trần Huân gọi là Ông Cẩm Đàn Bà, cẩm tất cả. Sau này văn học sử biết đến Đặng Trần Huân, nhà văn trào phúng tế nhị, duyên dáng cũng như sở sàng nhất.

* Chúng ta có cảm tưởng Đặng Trần Huân là Charlot, là Bop Hope cho nên ta cứ gọi là Charlot Đặng Trần Huân hoặc Bop Hope Đặng Trần Huân cho tiện.

Song có điều khác Charlot và Bop Hope diễn tả tác phẩm bằng bộ điệu, Đặng Trần Huân chọc cho thiên hạ khoái tử bằng tác phẩm ngôn từ.

* Mỗi lần có chuyện buồn, chán đời nên tìm đến Charlot Đặng Trần Huân chúng ta sẽ yêu đời và ghét đời hơn.

(trích NHÀ VĂN VIỆT NAM cuốn 1,
của Lương Trọng Minh, xuất bản năm
1971)

Nhà xuất bản SÁNG TẠO
338/60B, Thành Thái – SÀI GÒN 5
điện thoại: 21.963

THƯ MỤC

CHÂU MỸ QUẾ

Tuổi Ngọc Mây Mù (60)

DOÃN QUỐC SỸ

Ba Sinh Hương Lửa (hết) * Dòng Sông
Định Mệnh (120)

Trái Cây Đau Khổ (100) * Gìn Vàng Giữ
Ngọc (140)

Người Đàn Bà Bên Kia Vĩ Tuyến (hết) *
U Hoài (50)

Tình Yêu Thánh Hóa (380) * Người Việt
Đáng Yêu (140)

Đất Biên Giới (hết) * Cánh Tay Nối Dài
(100)

Những Ngả Sông (140) * Sợ Lửa (140)

Hồ Thuyền Dương (140) * Ca Dao Nhi
Đồng (100)

Ngụ Ngôn (120) * Thần Thoại: Việt Nam,
Trung Hoa (160)

Thần Thoại Ấn Độ (140) * Vào Thiên
(140)

Sầu Mây (280) * Trái Đẳng Tràng Sinh
(140)

DUY THANH

Lớp Gió (hết)

ĐẶNG TRẦN HUÂN

Chuyện Cấm Đàn Bà (220)

Thành Phố Buồn Thiu (200) * Chuyện
Vợ Chồng (220)

ĐỖ KHÁNH HOAN

Lịch Sử Văn Học Anh Quốc I, II (900)

KIỆT TẤN

Điệp Khúc Tình Yêu Và Trái Phá (hết)

LƯƠNG THẾ NAM

Tuổi Thơ (100)

MAI THẢO

Bản Chúc Thư Trên Ngọn Đỉnh Trời
(hết)

MINH ĐỨC HOÀI TRINH

Bơ Vơ (hết) * Hẳn (hết) * Mơ (50)

Thư Sinh (60)

MƯỜI HAI TÁC GIẢ

Thảo luận (60)

NGUYỄN SỸ TẾ

Chờ Sáng (hết)

THANH TÂM TUYỀN

Khuôn Mặt (hết) * Mặt Trời Tìm Thấy
(hết)

Bếp Lửa (hết) * Dọc Đường (40)

THẾ VIÊN

Khuôn Mặt Của Chúng Ta (hết)

Mưa Quê Hương (40)

TRẦN LÊ NGUYỄN

Bão Thời Đại (100)

TRẦN THANH HIỆP

Tiếp Nối (hết) * Vào Đời (hết) * Ngày Cũ
(hết)

TRẦN VĂN TUYÊN

Người Khách Lạ (100)

TUỆ MAI TRẦN GIA MINH

Thơ Tuệ Mai (hết) * Không Bờ Bến (hết)

Trên Nhánh Sông Mưa (160)

VĨNH LỘC

Đôi Cánh Gãy Của Thiên Thần (hết)

VŨ THỊ BÍCH

Đà Sáng Tạo (hết)

Độc giả ở xa xin gửi bưu phiếu theo giá sách về cho DOÃN QUỐC SỸ, 338/60-B Thành Thái, SAIGON 5 sẽ nhận được sách gửi bảo đảm đến tận địa chỉ. Cước phí nhà xuất bản chịu.

CHUYỆN VỢ CHỒNG CỦA ĐẶNG
TRẦN HUÂN, ĐÌNH CƯỜNG VỄ BÌA,
HIẾU ĐỆ MINH HỌA. SÁNG TẠO
XUẤT BẢN. IN XONG NGÀY 10-3-
1971, GIẤY PHÉP XUẤT BẢN SỐ 5458/
BTT/PHNT NGÀY 16-12-20

Giá: 220\$

Sáng Tạo

Sáng Tạo

chuyện cầm đàn bà

bốn tháng xuất bản 3 lần
đang in lần thứ 4

chuyện vợ chồng

nhiều thư đặt mua
từ lúc đang in

quý bạn không thể bỏ qua cuốn
sách đặc sắc, vui nhộn, chua cay
của ĐẶNG TRẦN HUÂN

THÀNH PHỐ BUỒN THIU

cuốn sách đã được một độc giả mua với giá
5.000đ trong Ngày Văn Nghệ cho Chiến Sĩ
tổ chức tại Sài Gòn tháng giêng 1971.

Sáng Tạo

Sáng Tạo

Sáng Tạo